

2026/470

26.2.2026

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2026/470

z dnia 24 lutego 2026 r.

**w sprawie zmiany dyrektyw 2006/43/WE, 2013/34/UE, (UE) 2022/2464 i (UE) 2024/1760
w odniesieniu do niektórych wymogów dotyczących sprawozdawczości przedsiębiorstw w zakresie
zrównoważonego rozwoju i niektórych wymogów w zakresie należytej staranności przedsiębiorstw
w zakresie zrównoważonego rozwoju**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 50 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W komunikacie z dnia 11 lutego 2025 r. zatytułowanym „Prostsza i szybsza Europa: komunikat dotyczący wdrażania i upraszczania” Komisja nakreśliła wizję programu wdrażania i upraszczania, który zapewni szybką i odczuwalną poprawę sytuacji obywateli i przedsiębiorstw. Osiągnięcie tego celu wymaga nie tylko stopniowego podejścia, ale także odważnych działań ze strony Unii. Komisja, Parlament Europejski, Rada, organy państw członkowskich na wszystkich szczeblach i zainteresowane strony muszą współpracować, aby usprawnić i uprościć przepisy unijne, krajowe i regionalne oraz skuteczniej realizować polityki.
- (2) W kontekście zobowiązania Komisji do zmniejszenia obciążeń sprawozdawczych i zwiększenia konkurencyjności konieczna jest zmiana dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE ⁽³⁾, 2013/34/UE ⁽⁴⁾, (UE) 2022/2464 ⁽⁵⁾ i (UE) 2024/1760 ⁽⁶⁾, przy jednoczesnym utrzymaniu celów politycznych określonych w komunikacie Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. zatytułowanym „Europejski Zielony Ład” (zwanym dalej „Europejskim Zielonym Ładem”) i komunikacie Komisji z dnia 8 marca 2018 r. zatytułowanym „Plan działania: finansowanie zrównoważonego wzrostu gospodarczego” (zwanym dalej „Planem działania w zakresie finansowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego”).

⁽¹⁾ Dz.U. C, C/2025/4212, 20.8.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/4212/oj>.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2025 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 24 lutego 2026 r.

⁽³⁾ Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2006/43/oj>).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj>).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2464 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 537/2014, dyrektywy 2004/109/WE, dyrektywy 2006/43/WE oraz dyrektywy 2013/34/UE w odniesieniu do sprawozdawczości przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju (Dz.U. L 322 z 16.12.2022, s. 15, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2464/oj>).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1760 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie należytej staranności przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz zmieniająca dyrektywę (UE) 2019/1937 i rozporządzenie (UE) 2023/2859 (Dz.U. L, 2024/1760, 5.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj>).

- (3) Biorąc pod uwagę zmianę zakresu jednostek mających podlegać wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, nieproporcjonalne byłoby wymaganie, aby firmy audytorskie, które chcą przeprowadzać atestację sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, podlegały wymogom zatwierdzenia, które są równoważne z wymogami dla firm audytorskich przeprowadzających badania sprawozdań finansowych. Takie wymogi dotyczące zatwierdzenia odnoszą się do osób fizycznych, które wykonują pracę w imieniu firmy audytorskiej, większości praw głosu posiadanych przez firmę audytorską oraz większości członków organu administrującego lub zarządzającego firmy audytorskiej. Firmy audytorskie, które chcą przeprowadzać atestację sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, powinny jedynie zapewnić wyznaczenie przez siebie co najmniej jednego kluczowego partnera w zakresie zrównoważonego rozwoju, który spełni warunki zatwierdzenia do tego celu i który zostanie zatwierdzony jako biegły rewident w danym państwie członkowskim.
- (4) W art. 26a ust. 1 dyrektywy 2006/43/WE zobowiązano państwa członkowskie do zapewnienia, aby biegli rewidentzi i firmy audytorskie przeprowadzali atestację sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie ze standardami atestacji dającej ograniczoną pewność, które mają zostać przyjęte przez Komisję do dnia 1 października 2026 r. Jednostki wyraziły obawy dotyczące pracy wykonywanej przez dostawców usług atestacyjnych oraz potrzebę zapewnienia elastyczności w uwzględnianiu szczególnych rodzajów ryzyka i rozwiązywaniu krytycznych problemów zidentyfikowanych w obszarze atestacji w zakresie zrównoważonego rozwoju. Komisja powinna uwzględnić te obawy podczas prac nad standardami atestacji dającej ograniczoną pewność. Brak zharmonizowanych standardów atestacji przyczynia się do problemów napotykanym przez przedsiębiorstwa, dlatego ważne jest, aby Komisja przyjęła odpowiedni akt delegowany. Aby zapewnić wystarczająco dużo czasu na opracowanie standardów atestacji dającej ograniczoną pewność, termin ich przyjęcia należy odroczyć do dnia 1 lipca 2027 r.
- (5) W art. 26a ust. 3 akapit drugi dyrektywy 2006/43/WE zobowiązano Komisję do przyjęcia standardów atestacji dającej wystarczającą pewność do dnia 1 października 2028 r., po przeprowadzeniu oceny wykonalności dla audytorów i dla jednostek. Aby uniknąć wzrostu kosztów atestacji dla jednostek, należy znieść wymóg przyjęcia standardów atestacji dającej wystarczającą pewność.
- (6) Art. 45 dyrektywy 2006/43/WE zobowiązuje właściwe organy państw członkowskich do rejestrowania biegłych rewidentów pochodzących z państw trzecich i jednostki audytorskich pochodzących z państw trzecich, którzy sporządzają sprawozdania z atestacji w zakresie zrównoważonego rozwoju jednostek z państw trzecich, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym tego państwa członkowskiego. Warunki takiej rejestracji dotyczą wymogów, które ma spełnić większość członków organu administracyjnego lub zarządzającego jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego, wymogów, które ma spełnić biegły rewident pochodzący z państwa trzeciego, standardów atestacji, które mają być stosowane, oraz publikacji rocznego sprawozdania z przejrzystości przez jednostkę audytorską pochodzącą z państwa trzeciego. Ponadto państwa członkowskie poddają zarejestrowanych biegłych rewidentów pochodzących z państw trzecich i jednostki audytorskie pochodzące z państw trzecich swoim systemom nadzoru, systemom zapewniania jakości i systemom dochodzeń i sankcji. Uwzględniając aktualną międzynarodową sytuację co do regulacji sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju i jej atestacji oraz biorąc pod uwagę, że rejestracja jest niezbędna do zapewnienia ważności tych sprawozdań z atestacji w Unii, wymaganie, aby w pierwszych latach stosowania systemu atestacji w zakresie zrównoważonego rozwoju spełniane były te warunki rejestracji, byłoby nieproporcjonalne. Ponadto nadzór nad zarejestrowanymi biegłymi rewidentami i jednostkami audytorskimi pochodzącymi z państw trzecich jest uzależniony od istnienia decyzji stwierdzających równoważność lub adekwatność. Należy zatem wprowadzić na okres przejściowy uproszczone warunki rejestracji i zwolnienie z nadzoru dla biegłych rewidentów i jednostek audytorskich pochodzących z państw trzecich, którzy sporządzają sprawozdania z atestacji w zakresie zrównoważonego rozwoju jednostek z państw trzecich, których papiery wartościowe dopuszczane są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym państwa członkowskiego. Uproszczona rejestracja powinna być możliwa pod warunkiem, że właściwym organom danego państwa członkowskiego zostaną przekazane pewne informacje. Jeżeli informacje te nie zostaną przekazane, właściwe organy powinny odmówić rejestracji.

- (7) W art. 19a ust. 1 dyrektywy 2013/34/UE zobowiązano duże jednostki oraz małe i średnie jednostki, z wyłączeniem mikrojednostek, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii, do sporządzenia i opublikowania sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju na poziomie indywidualnym. W sprawozdaniu zatytułowanym „Przyszłość europejskiej konkurencyjności” wskazano, że ramy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju stanowią „jedno z głównych źródeł obciążeń regulacyjnych”, stwierdzając w tym względzie, że „należy lepiej przemyśleć kwestię rozmiaru przedsiębiorstw, na które te regulacje mają wpływ”. Aby zmniejszyć obciążenia sprawozdawcze spoczywające na jednostkach oraz osiągnąć cele sprawozdawczości w sposób bardziej proporcjonalny, obowiązek sporządzania i publikowania sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju na poziomie indywidualnym należy ograniczyć do jednostek, które uzyskują przychody netto ze sprzedaży przekraczające 450 000 000 EUR i zatrudniają średnio ponad 1 000 pracowników w roku obrotowym, jak określono w środkach krajowych transponujących dyrektywę 2013/34/UE. Ten bardziej ukierunkowany zakres, który powinien mieć również zastosowanie do grup i emitentów, zapewni ograniczenie obciążenia związanego z obowiązkową sprawozdawczością w zakresie zrównoważonego rozwoju do największych jednostek, grup i emitentów. Takie jednostki, grupy i emitenci wywołują najistotniejsze skutki środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego (ESG). Jednocześnie mają oni największą zdolność do pokrycia kosztów związanych ze sprawozdawczością ESG. Jednostki, grupy i emitenci poniżej określonych progów zachowują swobodę sporządzania dobrowolnej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, co jest znacznie ułatwione dzięki standardom sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania, wprowadzonych niniejszą dyrektywą.
- (8) Art. 1 ust. 3 dyrektywy 2013/34/UE stanowi, że zakłady ubezpieczeń i instytucje kredytowe, które są dużymi jednostkami lub małymi i średnimi jednostkami – z wyłączeniem mikrojednostek – których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii, podlegają wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określonym w tej dyrektywie, niezależnie od ich formy prawnej. Ponieważ niniejsza dyrektywa ogranicza zakres sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju na poziomie indywidualnym, takie ograniczenie zakresu powinno mieć również zastosowanie do zakładów ubezpieczeń i instytucji kredytowych.
- (9) Aby zapewnić spójność wszystkich przepisów dotyczących zrównoważonego finansowania, należy rozważyć, czy wymogi związane z ESG lub ze zrównoważonym rozwojem mające zastosowanie do sektora finansowego, w tym przepisy dotyczące sektorowych usług finansowych, a także oczekiwania Europejskich Urzędów Nadzoru i oczekiwania nadzorcze na poziomie krajowym, powinny być sformułowane lub dostosowane w sposób zapewniający spójność z obowiązkami sprawozdawczymi w zakresie zrównoważonego rozwoju określonymi w dyrektywie 2013/34/UE. Zachowanie spójności, w tym w odniesieniu do jednostek nieobjętych zakresem art. 19a i 29a dyrektywy 2013/34/UE, będzie wymagało szczególnej uwagi i może wymagać działań ze strony Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji i Europejskich Urzędów Nadzoru.
- (10) Chociaż Europejski Instrument Stabilności Finansowej (EFSF) ustanowiony na mocy umowy ramowej EFSF jest zwolniony z systemu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju ustanowionego w dyrektywie 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁷⁾ zgodnie z jej art. 8, podlega on wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określonym w dyrektywie 2013/34/UE. Mimo że EFSF jest dużą jednostką zarejestrowaną w formie prawnej wymienionej w tej dyrektywie, dysponuje on mandatem, który jest w dużej mierze podobny do mandatu Europejskiego Mechanizmu Stabilności (EMS), a mianowicie uprawnieniem do ochrony stabilności finansowej w Unii przez udzielanie tymczasowej pomocy finansowej państwom członkowskim, których walutą jest euro. EMS nie podlega jednak wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju. W związku z tym, aby EFSF był traktowany w taki sam sposób jak EMS w odniesieniu do sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz w celu zapewnienia spójności z systemem zwolnień przewidzianym w dyrektywie 2004/109/WE, EFSF powinien być zwolniony z systemu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju przewidzianego w dyrektywie 2013/34/UE.
- (11) Art. 19 ust. 1 akapit czwarty dyrektywy 2013/34/UE zobowiązuje duże jednostki, oraz małe i średnie jednostki, z wyjątkiem mikrojednostek, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii, czyli jednostki podlegające obowiązkowej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, do przedstawiania informacji na temat kluczowych zasobów niematerialnych oraz roli tych zasobów w modelu biznesowym jednostki i tworzeniu przez nią wartości. Aby zapewnić spójność z nowym zakresem oraz osiągnąć cele takiej sprawozdawczości w bardziej proporcjonalny sposób, wymóg ten powinien mieć zastosowanie wyłącznie do jednostek, które w roku obrotowym uzyskują przychody netto ze sprzedaży przekraczające 450 000 000 EUR i zatrudniają średnio ponad 1 000 pracowników.

(7) Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2004/109/oj>).

- (12) W art. 19a ust. 3 dyrektywy 2013/34/UE zobowiązano jednostki do zgłaszania informacji na temat ich własnych operacji i ich łańcucha wartości. Istnieją dowody na to, że jednostki w łańcuchu wartości, w tym małe i średnie przedsiębiorstwa, otrzymują od jednostek sprawozdających nadmierne wnioski o udzielenie informacji, niezależnie od istniejących ograniczeń określonych w tej dyrektywie. Konieczne jest zatem wprowadzenie zabezpieczeń dla jednostek w łańcuchu wartości, w których średnia liczba zatrudnionych w poprzednim roku obrotowym nie przekracza 1 000, aby ograniczyć obciążenie tych jednostek (zwanymi dalej „jednostkami chronionymi”). Jednostki sprawozdające powinny mieć możliwość bazowania na oświadczeniu własnym wydanym przez jednostki w swoim łańcuchu wartości, aby ustalić wielkość tych jednostek. Dodatkowa weryfikacja przez jednostkę sprawozdającą nie jest konieczna. Jednostka sprawozdająca nie powinna jednak opierać się na zadeklarowanej przez siebie wielkości, o której wie lub co do której można zasadnie oczekiwać, że jest w sposób oczywisty nieprawidłowa. Starając się uzyskać informacje na temat swojego łańcucha wartości, jednostki sprawozdające powinny mieć zakaz żądania od jednostek chronionych informacji, które przekraczają określone limity. Limity te powinny odzwierciedlać limity określone w standardach sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania, które mają zostać przyjęte przez Komisję. Jednocześnie jednostkom chronionym w łańcuchu wartości jednostek sprawdzających należy przyznać ustawowe prawo do odmowy udzielenia informacji przekraczających te limity. Aby zapewnić skuteczność tego prawa i uniknąć nakładania na mniejsze przedsiębiorstwa ciężaru w postaci dokonania proaktywnej oceny tego, czy prawo to ma zastosowanie, jednostki sprawozdające, które postanowią zwrócić się o informacje przekraczające te limity, powinny być zobowiązane do zapewnienia, aby jednostki chronione były informowane o tym, jakie dodatkowe informacje są wymagane, oraz o przysługującym im ustawowym prawie do odmowy ich udzielenia. Aby zapewnić proporcjonalność, zakres tego „limitu informacji pochodzących z łańcucha wartości” powinien być ograniczony w następujący sposób. Po pierwsze, nie powinien zakazywać dobrowolnego udostępniania informacji, takich jak informacje, które są powszechnie udostępniane między jednostkami w danym sektorze. Po drugie, nie powinien mieć on wpływu na żaden ewentualny obowiązek, istniejący na podstawie postanowień umownych lub przepisów prawa Unii lub prawa krajowego, dotyczący udzielania informacji, które nie wykraczają poza informacje określone w dobrowolnym standardzie. Po trzecie, limit informacji pochodzących z łańcucha wartości powinien mieć zastosowanie wyłącznie do gromadzenia informacji prowadzonego w celu zgłaszania informacji na temat zrównoważonego rozwoju zgodnie z wymogami dyrektywy 2013/34/UE. Nie powinien mieć on wpływu na unijne wymogi dotyczące przeprowadzania procesu należytej staranności lub gromadzenia informacji prowadzonego w jakimkolwiek innym celu, takim jak zarządzanie ryzykiem przez jednostkę sprawozdającą. Jednostki przekazujące informacje zgodnie z tymi ograniczeniami należy uznać za spełniające obowiązek sprawozdawczości w zakresie łańcucha wartości zgodnie z wymogami dyrektywy 2013/34/UE. Ważne jest, aby jednostki sprawozdające zwracały się o informacje do jednostek w ich łańcuchu wartości wyłącznie w zakresie, w jakim jest to konieczne. W szczególności ważne jest, aby zwracały się o mniej informacji niż określono w standardach do dobrowolnego stosowania, jeżeli nie potrzebują wszystkich informacji zawartych w tych standardach. Dostawcy usług atestacyjnych powinni sporządzać swoją opinię atestacyjną przy poszanowaniu zabezpieczeń przewidzianych dla jednostek w łańcuchu wartości. Ponadto, uznając, że nie wszystkie niezbędne informacje mogą być zawsze dostępne od jednostek w łańcuchu wartości, jednostka sprawozdająca powinna mieć możliwość spełnienia wymogów sprawozdawczych dotyczących informacji w łańcuchu wartości, wykorzystując informacje uzyskane bezpośrednio od jednostek w jej łańcuchu wartości lub, w stosownych przypadkach, szacunki dotyczące tych informacji.
- (13) Biorąc pod uwagę zmianę szeregu dat rozpoczęcia stosowania, określonych w dyrektywie (UE) 2022/2464, należy zmienić dyrektywę 2013/34/UE, aby uprościć trzyletni okres przejściowy i doprecyzować, że rozpoczyna się on od momentu, w którym jednostka jest zobowiązana do przekazywania informacji na temat zrównoważonego rozwoju zgodnie z dyrektywami 2013/34/UE i (UE) 2022/2464.
- (14) Istnieją okoliczności, w których jednostki, z zastrzeżeniem atestacji, powinny mieć możliwość pominięcia niektórych informacji przy stosowaniu wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju. Takie okoliczności te należy wyjaśnić i doprecyzować. Po pierwsze, w niektórych przypadkach ujawnienie informacji na temat zrównoważonego rozwoju mogłoby przynieść poważne szkody sytuacji handlowej jednostki. W takich przypadkach jednostka powinna mieć możliwość pominięcia takich informacji, pod warunkiem że spełnione są szczególne warunki takiego pominięcia w celu zapewnienia, aby takie przypadki pozostały wyjątkowe oraz aby interesy użytkowników przedstawianych informacji na temat zrównoważonego rozwoju były również odpowiednio chronione. W tym kontekście sytuacja handlowa jednostki sprawdzającej nie jest w poważny sposób zagrożona przez fakt, że jednostki z państwa trzeciego nie są zobowiązane do zgłaszania tych samych informacji. Po drugie, jednostki powinny mieć możliwość pominięcia informacji dotyczących kapitału intelektualnego, własności intelektualnej, know-how, technologii informacyjnej lub wyników innowacji, które kwalifikowałyby się jako tajemnice przedsiębiorstwa w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943⁽⁸⁾. Po trzecie, jednostki powinny mieć możliwość pominięcia informacji niejawnych. Ponadto mogą istnieć informacje, które powinny być traktowane jako poufne ze względów niezwiązanych ze szkodą handlową, tajemnicą przedsiębiorstwa lub niejawnym charakterem informacji. W szczególności jednostki powinny mieć swobodę pominięcia informacji, które mają być chronione przed nieuprawnionym dostępem lub ujawnieniem na podstawie innych aktów prawnych Unii lub prawa krajowego. Ponadto wymogi dotyczące sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju nie powinny zobowiązywać jednostek do ujawniania informacji, które mogłyby naruszyć prywatność osób fizycznych lub zagrozić bezpieczeństwu osób fizycznych lub prawnych. Jest to szczególnie ważne w obecnym kontekście geopolitycznym. W szczególności jednostkom z sektora obronności potrzebna jest swoboda decydowania o nieujawnianiu informacji szczególnie chronionych, których ujawnienie mogłoby zagrozić ich własnemu bezpieczeństwu lub bezpieczeństwu innych osób prawnych, w tym państw członkowskich.

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Dz.U. L 157 z 15.6.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj>).

- (15) W art. 29c ust. 1 dyrektywy 2013/34/UE upoważniono Komisję do przyjmowania ograniczonych standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określających informacje, które mają być przekazywane przez małe i średnie jednostki, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii, małe i niezłożone instytucje, wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, które korzystają z odstępstwa w celu sporządzenia ograniczonej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, określonego w art. 19a ust. 6 tej dyrektywy. Ponieważ niniejsza dyrektywa wyłącza małe i średnie jednostki, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii, z systemu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, należy znieść uprawnienie Komisji do przyjmowania aktów delegowanych w celu ustanowienia standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju dla tych małych i średnich jednostek. Należy zatem usunąć z tej dyrektywy odniesienia do art. 29c dyrektywy 2013/34/UE.
- (16) W art. 19a ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE zezwolono małym i średnim jednostkom, z wyłączeniem mikrojednostek, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii, na skorzystanie ze zwolnienia z systemu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju przez pierwsze dwa lata jego stosowania. Ponieważ niniejsza dyrektywa wyłącza małe i średnie jednostki z systemu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, należy uchylić przepis dopuszczający to dwuletnie zwolnienie.
- (17) Art. 29a ust. 1 dyrektywy 2013/34/UE zobowiązuje jednostki dominujące grup przekraczających określony próg wielkości do sporządzania i publikowania sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju na poziomie skonsolidowanym. Należy jednak zadbać o większą elastyczność w przypadku finansowych jednostek holdingowych. Zwłaszcza jeżeli grupa o takiej wielkości istnieje wyłącznie dzięki inwestycjom finansowej jednostki holdingowej, sprawozdawczość skonsolidowana może wiązać się z praktycznymi trudnościami i obciążeniami, a jej przydatność dla innych uczestników rynku może być ograniczona. W związku z tym finansowe jednostki holdingowe, które są jednostkami dominującymi takich grup, powinny mieć możliwość wyboru, czy przekazywać skonsolidowane informacje na temat zrównoważonego rozwoju, czy też je pomijać. Opcja ta powinna być ściśle ograniczona z uwagi na jej cel. Powinna ona mieć zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy jednostka dominująca spełnia definicję finansowej jednostki holdingowej, w tym również nie angażuje się bezpośrednio ani pośrednio w zarządzanie jednostkami zależnymi, bez uszczerbku dla ich praw jako akcjonariuszy. Prawa te obejmują prawo głosu na walnych zgromadzeniach akcjonariuszy, które w zależności od krajowych przepisów prawa spółek mogą dotyczyć m.in. powoływania członków organów zarządzających, administracyjnych i nadzorczych przedsiębiorstw, w których występują udziały, w celu zapewnienia właściwego nadzoru nad tymi inwestycjami i ich ochrony. Ponadto finansowe jednostki holdingowe powinny mieć tę możliwość tylko wtedy, gdy posiadają udziały kapitałowe w jednostkach, których modele biznesowe i działalność są od siebie niezależne. Nie obejmuje to przypadków, w których jednostki zależne od finansowej jednostki holdingowej są ze sobą ściśle powiązane poprzez swoją działalność gospodarczą, na przykład gdy działalność jednej jednostki zależnej umożliwia lub bezpośrednio wspiera działalność innej jednostki zależnej. Ponadto opcja ta nie powinna mieć wpływu na żadne obowiązki sprawozdawcze, które mogą mieć zastosowanie do innych jednostek w grupie, na przykład jeżeli jednostka w grupie jest objęta art. 19a lub 29a dyrektywy 2013/34/UE.
- (18) W dyrektywie (UE) 2022/2464 zobowiązano niektóre jednostki do przekazywania informacji na temat zrównoważonego rozwoju zgodnie z obowiązkowymi europejskimi standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju (ESRS). W lipcu 2023 r. Komisja przyjęła pierwszy zestaw standardów ESRS. Aby szybko uprościć i usprawnić sprawozdawczość w zakresie zrównoważonego rozwoju, Komisja w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, przyjmie akt delegowany służący zmianie pierwszego zestawu ESRS w celu gruntownej reformy ESRS, polegającej na: (i) usunięciu punktów danych uznanych za najmniej istotne do celów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju o ogólnym przeznaczeniu; (ii) w miarę możliwości priorytetowym traktowaniu ilościowych punktów danych względem tekstu opisowego; (iii) dalszym między obowiązkowymi a dobrowolnymi punktami danych; (iv) zapewnieniu jasnych instrukcji dotyczących stosowania zasady istotności, aby jednostki były zobowiązane do zgłaszania wyłącznie istotnych informacji, oraz w celu zmniejszenia ryzyka, że dostawcy usług atestacyjnych w sposób niezamierzony zachęcają jednostki do ujawniania informacji, które nie są niezbędne, lub do przeznaczenia nadmiernych zasobów na proces oceny istotności; (v) poprawie spójności z innymi aktami prawnymi Unii, w tym z przepisami dotyczącymi usług finansowych; oraz (vi) uwzględnianiu w jak największym stopniu interoperacyjności z globalnymi standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju. Zmiana doprecyzuje przepisy, które uznaje się za niejasne oraz uprości strukturę i prezentację standardów. Wprowadzi ona również wszelkie inne zmiany, które mogą zostać uznane za konieczne, biorąc pod uwagę doświadczenia zdobyte w toku zastosowania pierwszego zestawu ESRS. W standardach sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju należy również uwzględnić trudności, jakie mogą napotkać jednostki podczas gromadzenia informacji od podmiotów całego odnośnego łańcucha wartości, w szczególności od tych uczestników, którzy nie podlegają wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz od dostawców z rynków i gospodarek wschodzących.

- (19) Jeżeli skład grupy zmieni się w ciągu roku obrotowego w wyniku przejścia lub połączenia jednostek, włączenie tych jednostek do procesu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju za ten sam rok obrotowy może wymagać dodatkowego czasu i stanowić wyzwanie administracyjne. Należy zatem umożliwić jednostce dominującej podlegającej wymogom dotyczącym skonsolidowanej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju odroczenie sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do takich nowo nabytych lub połączonych jednostek na następny rok obrotowy. Ponadto jeżeli jednostka opuszcza grupę w ciągu roku obrotowego, wymaganie od jednostki dominującej podlegającej wymogom w zakresie skonsolidowanej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju przedstawienia informacji na temat zrównoważonego rozwoju dotyczących tej jednostki za ten sam rok obrotowy byłoby nieproporcjonalne. Należy zatem zezwolić jednostce dominującej na nieuwzględnianie w skonsolidowanym sprawozdaniu z działalności za ten rok obrotowy informacji na temat zrównoważonego rozwoju dotyczących jednostki, która opuściła grupę. Biorąc pod uwagę, że niektóre zdarzenia mające wpływ na jednostki, które zostały przejęte bądź połączone lub które opuściły grupę jednostek, mogą jednak oddziaływać na wpływy grupy dla kwestii dotyczących zrównoważonego rozwoju lub jej ryzyka lub szanse związane z kwestiami dotyczącymi zrównoważonego rozwoju, należy zobowiązać jednostkę dominującą, która zdecyduje się nie przedstawiać informacji na temat zrównoważonego rozwoju dotyczących tych jednostek w danym roku obrotowym, do wskazania owych istotnych zdarzeń w skonsolidowanym sprawozdaniu z działalności.
- (20) W art. 29b ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2013/34/UE uprawniono Komisję do przyjęcia, w drodze aktów delegowanych, sektorowych standardów sprawozdawczości, przy czym pierwszy zestaw takich standardów ma zostać przyjęty do dnia 30 czerwca 2026 r. Aby uniknąć wzrostu liczby wymaganych punktów danych, które jednostki mają obowiązek zgłaszać, należy znieść to uprawnienie. W zależności od zapotrzebowania ze strony jednostek podlegających wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określonym w dyrektywie 2013/34/UE Komisja może wesprzeć jednostki, zapewniając wytyczne sektorowe, które ilustrują i ułatwiają stosowanie ERSR w danym sektorze, w tym wskazówki dotyczące przeprowadzania oceny podwójnej istotności mającej na celu określenie kwestii związanych ze zrównoważonym rozwojem, które mogą być istotne dla typowej jednostki działającej w danym sektorze. Wytyczne takie powinny opierać się na konsultacjach z właściwymi interesariuszami. W stosownych przypadkach powinna istnieć możliwość uwzględnienia odpowiednich standardów międzynarodowych.
- (21) W art. 29b ust. 4 dyrektywy 2013/34/UE określono wymóg, zgodnie z którym standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju nie mogą przewidywać ujawniania informacji, które wymagałyby od jednostek pozyskiwania od małych i średnich jednostek w ich łańcuchu wartości jakichkolwiek informacji wykraczających poza informacje ujawniane zgodnie ze standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju dla małych i średnich jednostek, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii. Ponieważ niniejsza dyrektywa wyłącza małe i średnie jednostki, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii, z systemu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, oraz w celu zmniejszenia obciążenia sprawozdawczego jednostek w łańcuchu wartości, które nie są zobowiązane do własnej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju nie powinny przewidywać ujawniania informacji, które wymagałyby od jednostek pozyskiwania od jednostek w ich łańcuchu wartości, zatrudniających średnio nie więcej niż 1 000 pracowników w roku obrotowym, informacji wykraczających poza informacje ujawniane zgodnie ze standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania przez jednostki, które nie są zobowiązane do własnej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju.
- (22) Komisja powinna być uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego w celu ustanowienia standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania przez jednostki chronione. Standardy te powinny być proporcjonalne i odpowiednie do zdolności i charakterystyki tych jednostek oraz proporcjonalne do skali i złożoności ich działalności. Inne jednostki, które nie są zobowiązane do przekazywania informacji na temat zrównoważonego rozwoju, powinny również móc zdecydować się na stosowanie tych standardów. W standardach sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania należy stosować uproszczony język i uwzględnić zasadę „najpierw myśl na małą skalę” z wykorzystaniem modułowości umożliwiającej elastyczność i progresję w ujawnianiu informacji. Standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania powinny w jak największym stopniu uwzględniać rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009⁽⁹⁾. W miarę możliwości te standardy powinny również określać strukturę, jaką należy stosować, aby przekazywać te informacje. Do czasu przyjęcia przez Komisję standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania jednostki, które dobrowolnie zgłaszają informacje na temat zrównoważonego rozwoju, mogą je zgłaszać zgodnie z zaleceniem Komisji (UE) 2025/1710⁽¹⁰⁾, które opiera się na dobrowolnym standardzie dla MŚP (VSME) opracowanym przez Europejską Grupę Doradczą ds. Sprawozdawczości Finansowej (EFRAG). Aby zapewnić ciągłość i proporcjonalność, standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania, przyjęte przez Komisję w drodze aktu delegowanego, powinny opierać się na tym zaleceniu.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekzarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylające rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2009/1221/oj>).

⁽¹⁰⁾ Zalecenie Komisji (UE) 2025/1710 z dnia 30 lipca 2025 r. w sprawie dobrowolnego standardu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju dla małych i średnich jednostek (Dz.U. L, 2025/1710, 5.8.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2025/1710/oj>).

- (23) Aby standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania były cały czas dostosowane do zmian istotnych dla sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, Komisja powinna dokonywać przeglądu tych standardów co najmniej raz na cztery lata. Przeprowadzając ten przegląd, Komisja powinna należycie uwzględnić zmiany istotne dla sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, a także to, czy standardy te umożliwiają jednostkom osiągnięcie odpowiednich celów takich jak: (i) przekazywanie informacji zaspokajających potrzeby w zakresie danych, jakie mają jednostki zwracające się do swoich dostawców o informacje na temat zrównoważonego rozwoju; (ii) przekazywanie informacji, które zaspokajają potrzeby instytucji finansowych i inwestorów w zakresie danych, a tym samym ułatwiają przedsiębiorstwom dostęp do finansowania; (iii) poprawa zarządzania kwestiami związanymi ze zrównoważonym rozwojem, w tym również – w stosownych przypadkach – aspektami środowiskowymi i społecznymi, takimi jak zanieczyszczenie oraz zdrowie i bezpieczeństwo pracowników, w sposób wzmacniający ich konkurencyjność i odporność przedsiębiorstw; oraz (iv) promowanie bardziej zrównoważonego i sprzyjającego włączeniu społecznemu systemu gospodarczego. Jeżeli cele te nie są spełnione, Komisja powinna odpowiednio zmienić standardy.
- (24) W art. 29d dyrektywy 2013/34/UE zobowiązano jednostki podlegające wymogom określonym w art. 19a i 29a tej dyrektywy do sporządzania ich sprawozdania z działalności lub, w stosownych przypadkach, skonsolidowanego sprawozdania z działalności w jednolitym elektronicznym formacie raportowania określonym w art. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/815⁽¹⁾ oraz do znakowania ich sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, w tym informacji podlegających ujawnieniu, o których mowa w art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852⁽²⁾, zgodnie z elektronicznym formatem raportowania, który ma zostać określony w tym rozporządzeniu delegowanym. Aby zapewnić jednostkom jasność, należy sprecyzować, że do czasu przyjęcia takich przepisów dotyczących znakowania sprawozdawczości w sprawie zrównoważonego rozwoju w drodze rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/815 jednostki nie powinny być zobowiązane do znakowania swojej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju.
- (25) Zgodnie z art. 33 ust. 1 dyrektywy 2013/34/UE członkowie organów administrujących, zarządzających i nadzorujących jednostki wspólnie odpowiadają za to, by określone dokumenty były sporządzane i ogłaszane zgodnie z wymogami tej dyrektywy. Aby zapewnić jednostkom elastyczność i zmniejszyć ich obciążenie sprawozdawcze, państwa członkowskie powinny mieć możliwość postanowienia, że wspólna odpowiedzialność członków organów administrujących, zarządzających i nadzorujących jednostki za zapewnienie zgodności z wymogami określonymi w tej dyrektywie w odniesieniu do cyfryzacji sprawozdania z działalności ogranicza się do jego publikacji sprawozdania w jednolitym formacie elektronicznym, w tym do znakowania zawartej w nim sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju.
- (26) Zgodnie z art. 40a ust. 1 akapity czwarty i piąty dyrektywy 2013/34/UE niektóre jednostki zależne w Unii jednostki z państwa trzeciego uzyskującej przychody netto ze sprzedaży przekraczające 150 000 000 EUR w Unii lub, w przypadku braku takich jednostek zależnych, oddziały w Unii jednostki z państwa trzeciego, które uzyskują przychody netto ze sprzedaży przekraczające 40 000 000 EUR, muszą opublikować i udostępnić informacje na temat zrównoważonego rozwoju na poziomie grupy, lub, jeżeli nie ma to zastosowania, na poziomie indywidualnym jednostki z państwa trzeciego. Aby zmniejszyć obciążenie jednostek z państw trzecich w sposób zbliżony do zmniejszenia obciążenia jednostek podlegających art. 19a i 29a tej dyrektywy, próg przychodów netto ze sprzedaży jednostki z państwa trzeciego należy zwiększyć ze 150 000 000 EUR do 450 000 000 EUR. Ponadto w celu zmniejszenia obciążeń należy również dostosować wielkość jednostki zależnej z państwa trzeciego i oddziału jednostki z państwa trzeciego, aby takie jednostki zależne i oddziały były objęte zakresem dyrektywy 2013/34/UE w odniesieniu do sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju. Próg przychodu netto dla jednostki zależnej jednostki z państwa trzeciego i oddziału jednostki z państwa trzeciego należy ustalić na poziomie 200 000 000 EUR.. Wymogi sprawozdawcze dla jednostki zależnej jednostki z państwa trzeciego lub oddziału jednostki z państwa trzeciego na podstawie art. 40a różnią się od wymogów sprawozdawczych dla jednostek na podstawie art. 19a i 29a. Jednostka zależna jednostki z państwa trzeciego lub oddział jednostki z państwa trzeciego podlegające art. 40a są zobowiązane wyłącznie do publikowania i udostępniania sprawozdania w zakresie zrównoważonego rozwoju przedstawionego przez jednostkę z państwa trzeciego, natomiast jednostki podlegające art. 19a i 29a mają obowiązek składania sprawozdań we własnym imieniu. Nie jest zatem konieczne stosowanie tych samych progów przy identyfikowaniu, które jednostki zależne lub oddziały podlegają wymogom sprawozdawczym na podstawie art. 40a oraz które jednostki podlegają wymogom sprawozdawczym na podstawie art. 19a i 29a. Ponadto, aby zapewnić równe warunki działania, jednostki dominujące z państw trzecich będące finansowymi jednostkami holdingowymi, których jednostki zależne mają odrębne modele biznesowe i prowadzą działalność niezależnie od siebie, powinny mieć możliwość niepublikowania i nieudostępniania sprawozdania w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z art. 40a.

(1) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/815 z dnia 17 grudnia 2018 r. uzupełniające dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących specyfikacji jednolitego elektronicznego formatu sprawozdawczego (Dz.U. L 143 z 29.5.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/815/oj).

(2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2020/852/oj>).

- (27) Aby zapewnić jednostkom dostęp do praktycznych informacji na temat stosowania obowiązkowych i dobrowolnych standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określonych w dyrektywie 2013/34/UE, oraz aby zmniejszyć obciążenia związane ze stosowaniem standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, Komisja powinna przewidzieć specjalny portal internetowy. Specjalny portal internetowy powinien zapewniać dostęp do informacji, wskazówek i wsparcia, w tym odpowiednich wzorów, dotyczących tych standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju. Specjalny portal internetowy powinien być połączony ze środkami wsparcia online zapewnianymi przez państwa członkowskie, jeżeli takie środki istnieją, aby uwzględnić kontekst krajowy.
- (28) W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych wynikających ze spełniania wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, związanych głównie z gromadzeniem danych, przetwarzaniem danych i wymianą danych między przedsiębiorstwami dla jednostek, Komisja powinna przedstawić sprawozdanie na temat inicjatyw, które umożliwiają jednostkom gromadzenie, przetwarzanie i wymianę danych w sposób bezpieczny, płynny i zautomatyzowany. Powinno to obejmować zapewnienie zharmonizowanych, znormalizowanych i ustrukturyzowanych formatów danych cyfrowych w celu skutecznej wymiany danych dotyczących działalności między przedsiębiorstwami, takich jak faktury elektroniczne lub cyfrowe sprawozdania VSME; ustanowienie minimalnych wymogów technicznych dla systemów cyfrowych wykorzystywanych do zarządzania danymi dotyczącymi zrównoważonego rozwoju i sprawozdawczości w tym zakresie w celu zapewnienia interoperacyjności; zapewnienie dostępu do wiarygodnych i zweryfikowanych danych; oraz zapewnienie możliwości wymiany danych za pośrednictwem otwartej i wspólnej unijnej infrastruktury wymiany danych.
- (29) Aby dostosować progi przychodów netto ze sprzedaży dla jednostek, które mają podlegać wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, ponieważ z upływem czasu inflacja obniży ich wartość rzeczywistą, Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹³⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (30) W art. 5 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy (UE) 2022/2464 określono daty, od których państwa członkowskie mają stosować wymogi dotyczące sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określone w dyrektywie 2013/34/UE, przy czym daty te różnią się w zależności od wielkości danej jednostki. Biorąc pod uwagę, że wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju mają podlegać jedynie jednostki, których przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR i które zatrudniają średnio ponad 1 000 pracowników w roku obrotowym, w stosownych przypadkach na poziomie grupy, należy dostosować kryteria określania dat rozpoczęcia stosowania oraz skreślić odniesienie do małych i średnich jednostek, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii.
- (31) Ważne jest zapewnienie pewności prawa w odniesieniu do ograniczenia zakresu jednostek podlegających wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do zakresu podmiotowego odpowiednich przepisów dotyczących poszczególnych okresów. W związku z tym należy zmienić art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy (UE) 2022/2464 dotyczący pierwszej grupy jednostek podlegających tej dyrektywie, aby ograniczyć jej stosowanie do trzech lat obrotowych od dnia 1 stycznia 2024 r. W odniesieniu do lat obrotowych rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2027 r. lub po tym dniu zastosowanie powinien mieć art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy (UE) 2022/2464 dotyczący drugiej grupy jednostek podlegających tej dyrektywie. W związku z tym jednostki objęte zakresem stosowania art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) tej dyrektywy, ale nieobjęte zakresem stosowania jego lit. b), w wersji zmienionej niniejszą dyrektywą, znajdują się poza zakresem stosowania niniejszej dyrektywy począwszy od lat obrotowych rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2027 r. lub po tym dniu. Aby jednak jak najszybciej zmniejszyć obciążenia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia takich jednostek z obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do lat obrotowych rozpoczynających się między dniem 1 stycznia 2025 r. a 31 grudnia 2026 r. Państwa członkowskie są zobowiązane do wdrożenia tego odstępstwa w sposób zapewniający zgodność z zasadą pewności prawa.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinst/2016/512/oj.

- (32) W art. 5 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy (UE) 2022/2464 określono daty, od których państwa członkowskie mają stosować wymogi dotyczące sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określone w dyrektywie 2004/109/WE, przy czym daty te różnią się w zależności od wielkości danego emitenta. Biorąc pod uwagę, że wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju mają podlegać jedynie jednostki, których przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR i które zatrudniają średnio ponad 1 000 pracowników w roku obrotowym, w stosownych przypadkach na poziomie grupy, należy dostosować kryteria określania dat rozpoczęcia stosowania oraz skreślić odniesienie do małych i średnich jednostek, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii.
- (33) Ważne jest zapewnienie pewności prawa w odniesieniu do ograniczenia zakresu emitentów podlegających wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do zakresu podmiotowego odpowiednich przepisów dotyczących poszczególnych okresów. W związku z tym należy zmienić art. 5 ust. 2 akapit trzeci lit. a) dyrektywy (UE) 2022/2464 dotyczący pierwszej grupy emitentów podlegających tej dyrektywie, aby ograniczyć jej stosowanie do trzech lat obrotowych od dnia 1 stycznia 2024 r. W odniesieniu do lat obrotowych rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2027 r. lub po tym dniu zastosowanie powinien mieć art. 5 ust. 2 akapit trzeci lit. b) dyrektywy (UE) 2022/2464 dotyczący drugiej grupy emitentów podlegających tej dyrektywie. W związku z tym emitenci objęci zakresem stosowania art. 5 ust. 2 akapit trzeci lit. a) tej dyrektywy, ale nieobjęci zakresem stosowania jego lit. b), w wersji zmienionej niniejszą dyrektywą, znajdują się poza zakresem stosowania niniejszej dyrektywy począwszy od lat obrotowych rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2027 r. lub po tym dniu. Aby jednak jak najszybciej zmniejszyć obciążenia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia takich emitentów z obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do lat obrotowych rozpoczynających się między dniem 1 stycznia 2025 r. a 31 grudnia 2026 r. Państwa członkowskie są zobowiązane do wdrożenia tego odstępstwa w sposób zapewniający zgodność z zasadą pewności prawa.
- (34) Ze względu na zmianę zakresu jednostek podlegających obowiązkowi sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju należy dostosować przepisy dotyczące przeglądu i sprawozdawczości zawarte w dyrektywie (UE) 2022/2464. Aby zapewnić osiągnięcie unijnego celu, jakim jest umożliwienie ujawniania wystarczających danych na temat zrównoważonego rozwoju przedsiębiorstw, Komisja powinna ocenić adekwatność nowego zakresu dyrektywy (UE) 2022/2464 zmienionej niniejszą dyrektywą. Ocena ta powinna w szczególności opierać się z jednej strony na analizie zapotrzebowania na dane dotyczące zrównoważonego rozwoju w celu uruchomienia inwestycji prywatnych na rzecz celów Europejskiego Zielonego Ładu, a z drugiej strony na analizie wpływu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju na konkurencyjność przedsiębiorstw Unii. Ważne jest również, aby w przeglądzie uwzględniono opracowane najlepsze praktyki i rzeczywisty poziom gotowości jednostek do ujawniania informacji na temat zrównoważonego rozwoju na podstawie dyrektywy (UE) 2022/2464. W tym celu oraz w świetle zasady proporcjonalności ważne jest, aby Komisja, rozpatrując ewentualne rozszerzenie zakresu, rozważyła, czy zrównoważyć to rozszerzenie z możliwością ustanowienia uproszczonego systemu sprawozdawczości.
- (35) Dyrektywa (UE) 2024/1760 nie może stanowić podstawy do obniżenia poziomu ochrony niektórych praw i interesów przewidzianego w prawie krajowym lub układach zbiorowych mających zastosowanie w chwili przyjęcia tej dyrektywy. Nie powinno to jednak uniemożliwiać państwom członkowskim dostosowania – przy wdrażaniu dyrektywy (UE) 2024/1760 – krajowych przepisów dotyczących należytej staranności przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju mających zastosowanie w momencie przyjęcia tej dyrektywy w celu zwiększenia lub zapewnienia ich dostosowania do niej, w szczególności ich zakresu.
- (36) Dyrektywa (UE) 2024/1760 nie służy zapewnieniu kompleksowych ram ochrony praw człowieka lub środowiska w kontekście działalności przedsiębiorstw. Jej celem jest natomiast harmonizacja prawa krajowego dotyczącego ogólnych obowiązków takich przedsiębiorstw w zakresie należytej staranności i odpowiedzialności w tym zakresie, a tym samym zapewnienie, aby przedsiębiorstwa działające na rynku wewnętrznym przyczyniały się do zrównoważonego rozwoju. Procesy należytej staranności mają charakter uzupełniający względem konkretnych obowiązków prawnych, które służą ochronie, bezpośrednio lub pośrednio, praw człowieka lub środowiska, ale nie zastępują tych obowiązków. Te konkretne obowiązki prawne obejmują m.in. obowiązki wywodzące się z prawa pracy, prawa dotyczącego czasu pracy i równości, prawa dotyczącego bezpieczeństwa i higieny pracy, w tym postępowania z materiałami niebezpiecznymi, norm budowlanych i prawa dotyczącego zagospodarowania przestrzennego, oraz prawa regulującego bezpieczeństwo produktów lub żywności. Wszystkie takie obowiązki prawne nie wchodzą w zakres stosowania dyrektywy (UE) 2024/1760, chyba że – i w zakresie, w jakim – obejmują one ogólne obowiązki w zakresie należytej staranności. Aby zwiększyć pewność prawa i zapewnić wyraźne zachowanie niezbędnej swobody regulacyjnej, należy zmienić dyrektywę (UE) 2024/1760 w celu doprecyzowania granic wyznaczających zakres tej dyrektywy.

- (37) Dyrektywa (UE) 2024/1760 nakłada na niektóre przedsiębiorstwa szeroki zakres obowiązków dotyczących należytej staranności. Z tego powodu jej zakres jest ograniczony do szczególnie dużych przedsiębiorstw. W sprawozdaniu zatytułowanym „Przyszłość europejskiej konkurencyjności” wskazano jednak, że ramy w zakresie należytej staranności stanowią jedno z głównych źródeł obciążeń regulacyjnych, co skłania do wniosku, że należy lepiej przemyśleć kwestię wielkości przedsiębiorstw, na które te regulacje mają wpływ. Ponadto dyrektywa (UE) 2024/1760 może najlepiej osiągnąć swoje cele w odniesieniu do największych przedsiębiorstw, które mają największy wpływ na swój łańcuch wartości, największy wpływ na prawa człowieka i środowisko oraz największe zasoby umożliwiające odpowiednie wdrożenie zasad należytej staranności. Z tych wszystkich powodów oraz zgodnie z zasadniczym celem, jakim jest uproszczenie, zakres dyrektywy (UE) 2024/1760 powinien zostać zmniejszony. Próg przychodu w wysokości 450 000 000 EUR należy podnieść do 1 500 000 000 EUR, a próg 1 000 pracowników należy podnieść do 5 000 pracowników. W związku z tym progi odnoszące się do przedsiębiorstw, które zawarły umowy franczyzowe lub licencyjne, należy podwyższyć do 75 000 000 EUR w odniesieniu do opłat licencyjnych i do 275 000 000 EUR w odniesieniu do przychodu..
- (38) W art. 4 ust. 1 dyrektywy (UE) 2024/1760 zakazano państwom członkowskim wprowadzania do prawa krajowego w dziedzinie objętej tą dyrektywą przepisów ustanawiających obowiązki dotyczące należytej staranności w zakresie praw człowieka i ochrony środowiska odbiegające od obowiązków ustanowionych w przepisach szczegółowych tej dyrektywy. W celu zapewnienia, aby państwa członkowskie nie wykraczały poza tę dyrektywę, oraz aby uniknąć rozdrobnienia otoczenia regulacyjnego powodującego niepewność prawa i niepotrzebne obciążenia, przepisy dotyczące pełnej harmonizacji zawarte w dyrektywie (UE) 2024/1760 należy rozszerzyć w celu objęcia nimi dodatkowych przepisów regulujących podstawowe aspekty procesu należytej staranności. Obejmuje to w szczególności obowiązek identyfikacji, obowiązek priorytetowego traktowania niekorzystnych skutków, obowiązki w zakresie przeciwdziałania niekorzystnym skutkom, które zostały lub powinny być zostać zidentyfikowane, obowiązek zapewnienia mechanizmu składania skarg i powiadamiania, obowiązek monitorowania środków należytej staranności, a także obowiązek składania sprawozdań w kwestiach objętych tą dyrektywą. Jednocześnie państwa członkowskie powinny nadal mieć możliwość wprowadzenia bardziej rygorystycznych przepisów dotyczących innych aspektów lub przepisów dotyczących należytej staranności, które są bardziej szczegółowe pod względem celu lub dziedziny. Takie przepisy obejmują przepisy prawa krajowego regulujące konkretne negatywne skutki lub konkretne sektory działalności w celu osiągnięcia innego poziomu ochrony praw człowieka, praw pracowniczych i praw społecznych, środowiska lub klimatu. Aby zwiększyć pewność prawa i zapewnić niezbędną swobodę regulacyjną, w szczególności w odniesieniu do pojawiających się konkretnych zagrożeń, w przypadku których obowiązki w zakresie należytej staranności mogą być istotne, należy wyjaśnić, że takie przepisy obejmują obowiązki w zakresie należytej staranności w odniesieniu do konkretnych produktów, usług lub sytuacji. Natomiast w zakres tego pojęcia nie wchodzi przepisy krajowe wykraczające poza konkretny cel lub dziedzinę, na przykład regulujące w sposób ogólny proces należytej staranności lub regulujące zasady należytej staranności w całym sektorze, nie stanowią takich przepisów.
- (39) W art. 5 dyrektywy (UE) 2024/1760 zobowiązano państwa członkowskie do zapewnienia, aby duże przedsiębiorstwa powyżej określonej wielkości dochowywały należytej staranności w zakresie praw człowieka i środowiska. Art. 8 zobowiązuje te przedsiębiorstwa do podjęcia odpowiednich środków w celu zidentyfikowania i oceny negatywnych skutków, z uwzględnieniem odpowiednich czynników ryzyka. Przedsiębiorstwa powinny być zobowiązane do przeprowadzenia, w oparciu wyłącznie o racjonalnie dostępne informacje, analizy mającej na celu zidentyfikowanie obszarów w obrębie ich własnej działalności, działalności ich jednostek zależnych oraz – jeżeli jest to związane z ich łańcuchami działalności, działalności ich partnerów biznesowych, w których to obszarach istnieje największe prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych skutków. Przeprowadzając analizę przedsiębiorstwa nie są zobowiązane do systematycznego identyfikowania negatywnych skutków na poziomie podmiotu, lecz mają raczej określić ogólne obszary. Przeprowadzając tę analizę, przedsiębiorstwa powinny opierać się wyłącznie na informacjach, które są dla nich racjonalnie dostępne, co zasadniczo uniemożliwi zwracanie się o informacje do partnerów biznesowych. Przedsiębiorstwa mają jednak swobodę w ocenie, jakie informacje są im racjonalnie dostępne.
- (40) Na podstawie wyników analizy ryzyka przedsiębiorstwa powinny mieć obowiązek przeprowadzenia szczegółowej oceny w obszarach, w których stwierdzono największe prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych skutków i w przypadku których stwierdzono, że skutki te najprawdopodobniej będą najdotkliwsze. Od przedsiębiorstw nie powinno wymagać się, by zwracały się do partnerów biznesowych o udzielenie informacji, jeżeli nie stwierdzono prawdopodobnego i poważnego ryzyka. Szczegółowa ocena powinna mieć na celu uzyskanie dokładnych i wiarygodnych informacji, w szczególności na temat charakteru, zakresu, przyczyn, dotkliwości i prawdopodobieństwa wystąpienia zidentyfikowanych negatywnych skutków, aby w stosownych przypadkach umożliwić przedsiębiorstwu ich hierarchizację zidentyfikowanych rzeczywistych i potencjalnych negatywnych skutków zgodnie z dyrektywą (UE) 2024/1760 oraz przyjęcie odpowiednich środków w celu zaradzenia im zgodnie z tą dyrektywą. Aby zapewnić przedsiębiorstwom dodatkową elastyczność w przypadku zidentyfikowania przez nie negatywnych skutków, które są równie prawdopodobne lub równie dotkliwe w kilku obszarach, te przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość priorytetowego traktowania oceny negatywnych skutków związanych z bezpośrednimi partnerami biznesowymi. Przedsiębiorstwa są zobowiązane jedynie do wprowadzenia odpowiednich środków w celu zidentyfikowania negatywnych skutków. Nie są one zatem zobowiązane do zidentyfikowania wszystkich negatywnych skutków w swojej działalności, działalności swoich jednostek zależnych i działalności swoich partnerów biznesowych. W niektórych przypadkach może to prowadzić do tego, że takie skutki nie zostaną zidentyfikowane, a tym samym nie uda się im zapobiec ani ich złagodzić, powstrzymać lub zminimalizować, mimo że przedsiębiorstwo w pełni wywiązało się ze swoich obowiązków wynikających z dyrektywy (UE) 2024/1760. Zatem przedsiębiorstwa nie byłyby karane na podstawie tej dyrektywy za takie skutki.

- (41) Aby ograniczyć efekt „skapywania” obowiązków na inne przedsiębiorstwa, w tym małe i średnie jednostki oraz małe spółki o średniej kapitalizacji, jeżeli chodzi o szczegółową ocenę partnerów biznesowych, przedsiębiorstwa podlegające dyrektywie (UE) 2024/1760 powinny zwracać się do partnerów biznesowych z wnioskiem o udzielenie informacji jedynie wówczas, gdy informacje te są niezbędne. Ważne jest, aby wszystkie wnioski były konkretne, uzasadnione i proporcjonalne. W przypadku partnerów biznesowych zatrudniających mniej niż 5 000 pracowników przedsiębiorstwa powinny zwracać się o informacje tylko w przypadku, gdy informacji tych nie można racjonalnie uzyskać za pomocą innych środków, np. z informacji, którymi już dysponują, lub z innych źródeł.
- (42) W art. 8 ust. 3 dyrektywy (UE) 2024/1760 zobowiązano państwa członkowskie do zapewnienia, aby do celów identyfikowania i oceny niekorzystnych skutków przedsiębiorstwa były uprawnione do korzystania z odpowiednich zasobów, w tym niezależnych sprawozdań i informacji zgromadzonych w ramach mechanizmu powiadamiania i procedury dotyczącej skarg przewidzianych w tej dyrektywie. Aby zmniejszyć obciążenie przedsiębiorstw i odpowiednich partnerów biznesowych związane z przestrzeganiem tego przepisu, należy sprecyzować, że rozwiązania cyfrowe oraz inicjatywy branżowe i wielostronne mogą również stanowić odpowiednie zasoby. W związku z tym przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość uzyskiwania niezbędnych informacji za pośrednictwem inicjatyw branżowych i wielostronnych lub poprzez takie inicjatywy, aby uniknąć powielania wniosków. Przedsiębiorstwa mają jednak również swobodę indywidualnego uzyskiwania informacji.
- (43) Ponieważ niekorzystne skutki należy uszeregować pod względem ich dotkliwości i prawdopodobieństwa oraz stopniowo im przeciwdziałać, jeżeli nie jest możliwe jednoczesne zaradzenie w pełnym zakresie wszystkim zidentyfikowanym niekorzystnym skutkom, przedsiębiorstwo nie powinno być karane na podstawie dyrektywy (UE) 2024/1760.
- (44) Przedsiębiorstwa mogą znaleźć się w sytuacjach, w których ich produkcja jest w dużym stopniu uzależniona od komponentów pochodzących od jednego lub kilku konkretnych dostawców. W szczególności, w przypadku gdy działalność biznesowa takiego dostawcy jest powiązana z dotkliwymi niekorzystnymi skutkami, w tym z pracą dzieci lub poważnymi szkodami dla środowiska, a przedsiębiorstwo bezskutecznie wyczerpało wszystkie środki w zakresie należytej staranności w celu zaradzenia tym skutkom, przedsiębiorstwo, jako rozwiązanie ostateczne, powinno zawiesić relacje biznesowe, kontynuując jednocześnie współpracę z dostawcą w celu znalezienia rozwiązania, w miarę możliwości wykorzystując wszelką zwiększoną siłę nacisku wynikającą z zawieszenia. Zawieszenie powinno zakończyć się po zaradzeniu niekorzystnemu skutkowi.
- (45) Aby zmniejszyć obciążenie przedsiębiorstw i zwiększyć proporcjonalność zaangażowania interesariuszy, przedsiębiorstwa powinny mieć obowiązek współpracy wyłącznie z pracownikami, ich przedstawicielami, w tym związkami zawodowymi, oraz osobami i społecznościami, na których prawa lub interesy mają lub mogą mieć bezpośredni wpływ produkty, usługi i działalność danego przedsiębiorstwa, jego jednostek zależnych i jego partnerów biznesowych oraz które są powiązane z konkretnym etapem przeprowadzanego procesu należytej staranności. Należą do nich osoby lub społeczności w sąsiedztwie zakładów obsługiwanych przez partnerów biznesowych, gdy bezpośrednio dotyka je zanieczyszczenie, lub ludność rdzenna, na której prawo do gruntów lub zasobów bezpośrednio wpływa sposób, w jaki partner biznesowy nabywa, zagospodarowuje lub w inny sposób wykorzystuje grunty, lasy lub wody. Ponadto zaangażowanie interesariuszy powinno być wymagane wyłącznie w odniesieniu do niektórych etapów procesu należytej staranności, a mianowicie na etapie identyfikacji, podczas sporządzania planów działania oraz udoskonalonych planów działania i podczas opracowywania środków zaradczych.
- (46) Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne przedsiębiorstw, Komisja powinna przyjąć ogólne wytyczne dotyczące należytej staranności do dnia 26 lipca 2027 r. Jednocześnie termin rozpoczęcia stosowania dyrektywy (UE) 2024/1760 w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw należy odroczyć do 26 lipca 2029 r. Ten dwuletni okres powinien zapewnić przedsiębiorstwom wystarczająco dużo czasu na uwzględnienie praktycznych wytycznych i najlepszych praktyk zawartych w wytycznych Komisji przy wdrażaniu środków należytej staranności.
- (47) Przepisy dyrektywy (UE) 2024/1760 w sprawie planu transformacji na rzecz łagodzenia zmiany klimatu zostały uznane za nieproporcjonalne, w szczególności ze względu na obciążenia administracyjne dla przedsiębiorstw i organów nadzorczych, oraz mogą prowadzić do braku pewności prawa. Konieczne jest uchylene tych przepisów, aby uprościć obowiązki i wesprzeć bardziej ukierunkowane i skuteczne wdrożenie tej dyrektywy.

- (48) W art. 27 ust. 1 dyrektywy (UE) 2024/1760 zobowiązano państwa członkowskie do ustanowienia skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających kar. W art. 27 ust. 2 tej dyrektywy zobowiązano państwa członkowskie do tego, aby przy podejmowaniu decyzji o ewentualnym nałożeniu kar, oraz przy określaniu ich charakteru i odpowiedniego poziomu, odpowiednio uwzględniły szereg czynników, które determinują ciężar naruszenia, oraz czynniki obciążające lub łagodzące. W art. 27 ust. 4 tej dyrektywy zobowiązano państwa członkowskie, by w przypadku nakładania kar pieniężnych uzależniały ich wysokość od przychodów netto ze sprzedaży danego przedsiębiorstwa w skali światowej. Wymóg ten wydaje się jednak zbędny i mógłby zostać błędnie zinterpretowany jako wymagający, aby kary pieniężne były oparte wyłącznie lub głównie na przychodach netto ze sprzedaży w skali światowej. Zamiast tego, zgodnie z wymogiem skuteczności, proporcjonalności i odstrasżającego charakteru kar, organy nadzorcze są zobowiązane do odpowiedniego uwzględnienia światowych przychodów ze sprzedaży netto w skali światowej lub, w przypadku przedsiębiorstw należących do grupy, skonsolidowanych przychodów ze sprzedaży netto w skali światowej jednostki dominującej najwyższego szczebla wraz z szeregiem czynników określonych w art. 27 ust. 2 tej dyrektywy. W związku z tym należy usunąć wymóg oparcia kar pieniężnych na przychodach netto ze sprzedaży w skali światowej. Z drugiej strony, aby zapewnić równe warunki działania w całej Unii i zgodnie z celem harmonizacji, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do ustanowienia jednolitego maksymalnego limitu kar pieniężnych w wysokości 3 % przychodów netto ze sprzedaży w skali światowej. Należy doprecyzować stosowanie tego maksymalnego limitu w odniesieniu do przedsiębiorstw należących do grup. Ponadto, aby zwiększyć spójność praktyk w zakresie egzekwowania prawa w całej Unii, Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, powinna opracować wytyczne, aby pomóc organom nadzorczym w ustalaniu poziomu kar.
- (49) Aby lepiej zapewnić zgodność z zasadą pomocniczości, należy usunąć szczególnie, ogólnounijny system odpowiedzialności przewidziany w dyrektywie (UE) 2024/1760. Jednocześnie, zgodnie z prawem zarówno międzynarodowym, jak i unijnym, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do zapewnienia osobom poszkodowanym w wyniku negatywnego skutku skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz do zagwarantowania przysługującego im prawa do skutecznego środka prawnego, jak zapisano w art. 2 ust. 3 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, art. 8 Powszechnej deklaracji praw człowieka, art. 9 ust. 3 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencja z Aarhus) oraz w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić, aby w przypadku gdy przedsiębiorstwo zostaje pociągnięte do odpowiedzialności za nieprzestrzeżenie wymogów należytej staranności określonych w dyrektywie (UE) 2024/1760 oraz w przypadku gdy takie nieprzestrzeżenie wymogów spowodowało szkodę, osoby poszkodowane miały możliwość otrzymania pełnej rekompensaty. Ta rekompensata powinna zostać przyznana zgodnie z zasadami skuteczności i równoważności. Z uwagi na odmienne zasady i tradycje istniejące na szczeblu krajowym w zakresie dopuszczania wnoszenia powództw przedstawicielskich należy skreślić szczególnie wymóg w tym zakresie zawarty w dyrektywie (UE) 2024/1760. Takie skreślenie pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich przepisów mającego zastosowanie prawa krajowego, które upoważniają związek zawodowy, pozarządową organizację działającą na rzecz praw człowieka lub środowiska, inną organizację pozarządową lub krajową instytucję praw człowieka do wniesienia powództwa w celu egzekwowania praw domniemanych osób poszkodowanych lub do wsparcia takiego powództwa wniesionego bezpośrednio przez taką osobę. Ponadto z tego samego powodu należy uchylić wymóg, zgodnie z którym państwa członkowskie muszą zapewnić, aby przepisy dotyczące odpowiedzialności miały nadrzędne, bezwzględnie obowiązujące zastosowanie w przypadkach, gdy prawem właściwym dla roszczeń w tym zakresie nie jest prawo krajowe danego państwa członkowskiego. Uchylenie tego wymogu nie ogranicza możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie, że przepisy prawa krajowego transponujące dyrektywę (UE) 2024/1760 były nadrzędnymi, bezwzględnie obowiązującymi przepisami, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁴⁾ w przypadkach, gdy prawem właściwym dla roszczeń w tym zakresie nie jest prawo krajowe żadnego z państw członkowskich.
- (50) W art. 36 ust. 1 dyrektywy (UE) 2024/1760 zobowiązano Komisję do dnia 26 lipca 2026 r. do przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania na temat konieczności ustanowienia dodatkowych wymogów należytej staranności w zakresie zrównoważonego rozwoju dostosowanych do regulowanych przedsiębiorstw finansowych w odniesieniu do świadczenia usług finansowych i działalności inwestycyjnej oraz wariantów takich wymogów należytej staranności, a także ich skutków. Z uwagi na fakt, że termin takiego przeglądu nie pozostawia czasu na uwzględnienie doświadczeń związanych z nowo ustanowionymi ogólnymi ramami należytej staranności, należy zmienić przepisy dotyczące przeglądu i sprawozdawczości zawarte w dyrektywie (UE) 2024/1760.
- (51) Termin transpozycji należy odroczyć o jeden rok, a daty, od których państwa członkowskie mają stosować dyrektywę (UE) 2024/1760, powinny zostać ujednolicone w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw objętych zakresem tej dyrektywy, aby dać im więcej czasu na przygotowanie się do spełnienia jej wymogów. Ponadto w dyrektywie tej należy zmienić kilka innych dat, aby odzwierciedlić to roczne odroczenie, a także odroczenie określone w dyrektywie (UE) 2025/794.

(14) Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) (Dz.U. L 199, z 31.7.2007, s. 40, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2007/864/oj>).

- (52) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary lub skutki działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (53) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2006/43/WE, 2013/34/UE, (UE) 2022/2464 i (UE) 2024/1760,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2006/43/WE

W dyrektywie 2006/43/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 3 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Właściwe władze Państw Członkowskich mogą zatwierdzać jako firmy audytorskie jedynie te jednostki, które spełniają następujące warunki:

- a) osoby fizyczne, które przeprowadzają badania ustawowe w imieniu firmy audytorskiej, muszą spełniać co najmniej warunki dotyczące badań ustawowych określone w art. 4, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1, art. 8 ust. 1 i 2, art. 9, art. 10 ust. 1 akapit pierwszy, art. 11 i 12 niniejszej dyrektywy i muszą być zatwierdzone jako biegli rewidenci w danym państwie członkowskim;
- b) większość praw głosu w danej jednostce musi należeć do firm audytorskich zatwierdzonych w którymkolwiek państwie członkowskim lub do osób fizycznych spełniających co najmniej warunki dotyczące badań ustawowych określone w art. 4, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1, art. 8 ust. 1 i 2, art. 9, art. 10 ust. 1 akapit pierwszy, art. 11 i 12 niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie mogą postanowić, by takie osoby fizyczne były także zatwierdzone w innym państwie członkowskim. Do celów badania ustawowego spółdzielni, banków oszczędnościowych i podobnych jednostek, o których mowa w art. 45 dyrektywy 86/635/EWG, jednostki zależnej lub następcy prawnego spółdzielni, banku oszczędnościowego lub podobnej jednostki, o których mowa w art. 45 dyrektywy 86/635/EWG, państwa członkowskie mogą ustanowić inne szczególne przepisy dotyczące praw głosu;
- c) większość, wynoszącą maksymalnie 75 % członków organu administracyjnego bądź zarządzającego jednostki muszą stanowić firmy audytorskie zatwierdzone w którymkolwiek państwie członkowskim lub osoby fizyczne spełniające co najmniej warunki dotyczące badań ustawowych określone na mocy art. 4, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1, art. 8 ust. 1 i 2, art. 9, art. 10 ust. 1 akapit pierwszy, art. 11 i 12 niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie mogą postanowić, by takie osoby fizyczne były także zatwierdzone w innym państwie członkowskim. W przypadku gdy taki organ ma nie więcej niż dwóch członków, jeden z tych członków musi spełniać co najmniej warunki określone w niniejszej literze;
- d) firma musi spełniać warunek określony w art. 4.

Państwa członkowskie mogą ustalić dodatkowe warunki jedynie w odniesieniu do lit. c). Takie warunki są proporcjonalne do zakładanych celów i nie mogą wykraczać poza to, co jest ściśle konieczne.”;

- 2) art. 24b ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy atestacja sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju jest przeprowadzana przez firmę audytorską, firma ta wyznaczała co najmniej jednego kluczowego partnera w zakresie zrównoważonego rozwoju, który musi spełniać co najmniej warunki określone w art. 4 i art. 6–12 i który musi być zatwierdzony jako biegły rewident w danym państwie członkowskim. Tym kluczowym partnerem w zakresie zrównoważonego rozwoju może być kluczowy partner firmy audytorskiej lub jeden z takich partnerów. Firma audytorska zapewnia swojemu kluczowemu partnerowi (swoim kluczowym partnerom) w zakresie zrównoważonego rozwoju wystarczające zasoby oraz personel posiadający kompetencje i zdolności niezbędne do właściwego wykonywania jego (ich) obowiązków.”;

3) art. 26a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia, nie później niż 1 lipca 2027 r., aktów delegowanych zgodnie z art. 48a w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy o standardy atestacji dającej ograniczoną pewność określające procedury, które biegły(-li) rewident(-ci) i firma(-y) audytorska(-ie) wykonują w celu sformułowania wniosków co do atestacji sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, w tym procedury dotyczące planowania zlecenia, uwzględniania rodzajów ryzyka i reagowania na nie oraz określające rodzaje wniosków, jakie należy zawrzeć w sprawozdaniu z atestacji sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju lub, w odpowiednim przypadku, w sprawozdaniu z badania.

Komisja przyjmuje standardy atestacji dającej ograniczoną pewność, o których mowa w akapicie pierwszym, zapewniając, aby standardy te:

- a) zostały opracowane z uwzględnieniem prawidłowej, należytej procedury, nadzoru publicznego i przejrzystości;
 - b) przyczyniały się do osiągnięcia wysokiego poziomu wiarygodności i jakości rocznej lub skonsolidowanej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju; oraz
 - c) sprzyjały wspólnemu dobru Unii.”;
- 4) w art. 45 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 akapit drugi lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) większość członków organu administracyjnego lub zarządzającego jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego spełnia wymogi równoważne z wymogami określonymi w art. 4–10, z wyjątkiem art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 3 i art. 10 ust. 1 akapit drugi;”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5b. Państwa członkowskie nie stosują ust. 1–5a w odniesieniu do sprawozdań z atestacji dotyczących rocznej lub skonsolidowanej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, wydawanych za lata obrotowe rozpoczynające się w okresie od 1 stycznia 2025 r. do 31 grudnia 2030 r., jeżeli dany biegły rewident pochodzący z państwa trzeciego lub dana jednostka audytorska pochodząca z państwa trzeciego przedstawi właściwym organom danego państwa członkowskiego następujące informacje:

- a) imię i nazwisko oraz adres danego biegłego rewidenta pochodzącego z państwa trzeciego lub nazwę i adres danej jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego oraz informacje o jej strukturze prawnej;
- b) oświadczenie, że biegły rewident pochodzący z państwa trzeciego, który podpisuje sprawozdanie z atestacji, uzyskał wiedzę w dziedzinie sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz jej atestacji, a także informacje na temat poziomu tej wiedzy;
- c) jeżeli biegły rewident pochodzący z państwa trzeciego lub jednostka audytorska pochodząca z państwa trzeciego należą do sieci – opis tej sieci;
- d) standardy atestacji i wymogi związane z niezależnością, które zastosowano w odniesieniu do danej atestacji sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju;
- e) opis systemu wewnętrznej kontroli jakości jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego, która odpowiada za atestację sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju; oraz
- f) wskazanie, czy i kiedy przeprowadzono ostatnią kontrolę zapewnienia jakości biegłego rewidenta pochodzącego z państwa trzeciego lub jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego w odniesieniu do usług atestacyjnych w zakresie zrównoważonego rozwoju, a także niezbędne informacje na temat wyniku tej kontroli zapewnienia jakości.

Po otrzymaniu informacji wymienionych w akapicie pierwszym właściwe organy państwa członkowskiego rejestrują danego biegłego rewidenta pochodzącego z państwa trzeciego lub daną jednostkę audytorską pochodzącą z państwa trzeciego do celów atestacji sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju i jasno informują, że rejestracji dokonano w ramach przejściowego systemu rejestracji określonego w akapicie pierwszym. Jeżeli biegły rewident pochodzący z państwa trzeciego lub dana jednostka audytorska pochodząca z państwa trzeciego nie przekazali którejkolwiek z powyższych informacji, właściwe organy tego państwa członkowskiego nie rejestrują tego biegłego rewidenta pochodzącego z państwa trzeciego ani tej jednostki audytorskiej pochodzącej z państwa trzeciego.”;

5) art. 48a ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 26a ust. 3, powierza się Komisji na czas nieokreślony.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2013/34/UE

W dyrektywie 2013/34/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Środki koordynacyjne określone w art. 19a, 29a, 29d, 30 i 33, art. 34 ust. 1 akapit drugi lit. aa), art. 34 ust. 2 i 3 oraz art. 51 niniejszej dyrektywy stosuje się również do przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do następujących jednostek, niezależnie od ich formy prawnej, pod warunkiem że są one jednostkami, w których na dzień bilansowy przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR, a średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym przekracza 1 000.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Środków koordynacyjnych określonych w art. 19a, 29a i 29d nie stosuje się do Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej (EFSF) ustanowionego na mocy umowy ramowej EFSF ani do produktów finansowych wymienionych w art. 2 pkt 12 lit. b) i f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 317 z 9.12.2019, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/2088/oj>);”;

2) art. 3 ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. W celu uwzględnienia wpływu inflacji Komisja co najmniej co pięć lat dokonuje przeglądu i, w stosownym przypadku, zmienia – w drodze aktów delegowanych przyjmowanych zgodnie z art. 49 – progi, o których mowa w następujących przepisach, z uwzględnieniem miar inflacji publikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*:

a) ust. 1–7 niniejszego artykułu;

b) art. 19 ust. 1 akapit czwarty, art. 19a ust. 1 akapit pierwszy, art. 29a ust. 1 akapit pierwszy; oraz

c) art. 40a ust. 1 akapit drugi, czwarty i piąty.”;

3) art. 19 ust. 1 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Jednostki, w których na dzień bilansowy przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR, a średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym przekracza 1 000, przedstawiają informacje na temat kluczowych zasobów niematerialnych oraz wyjaśniają, w jaki sposób model biznesowy jednostki zależy zasadniczo od takich zasobów oraz w jaki sposób zasoby te stanowią źródło tworzenia wartości dla jednostki.”;

4) w art. 19a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jednostki, w których na dzień bilansowy przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR, a średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym przekracza 1 000, zawierają w swoim sprawozdaniu z działalności informacje niezbędne do zrozumienia wpływu jednostki na kwestie związane ze zrównoważonym rozwojem oraz informacje niezbędne do zrozumienia, w jaki sposób kwestie związane ze zrównoważonym rozwojem wpływają na rozwój, wyniki i sytuację jednostki.”;

b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) po akapicie pierwszym dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu trzeciego, czwartego i piątego stosuje się następujące definicje:

a) »jednostka sprawozdająca« oznacza jednostkę, która ma obowiązek składać sprawozdania zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu;

b) »jednostka chroniona« oznacza jednostkę, w której:

(i) na dzień bilansowy średnia liczba zatrudnionych w poprzednim roku obrotowym nie przekracza 1 000; oraz

(ii) która jest w łańcuchu wartości jednostki sprawozdającej;

c) »dobrowolne standardy« oznaczają standardy do dobrowolnego stosowania, o których mowa w art. 29ca.

Jednostki sprawozdające mogą bazować na oświadczeniu własnym jednostek w swoim łańcuchu wartości, aby ustalić, czy są jednostkami chronionymi. Jednostki sprawozdające nie mają obowiązku podejmowania działań, aby zweryfikować informacje zawarte w takim oświadczeniu własnym. Nie mogą one jednak bazować na oświadczeniu własnym, jeżeli wiedzą lub można zasadnie oczekiwać, że będą wiedzieć, że oświadczenie jest w oczywisty sposób nieprawidłowe.

Jednostki chronione mają prawo odmówić przekazania informacji wykraczających poza informacje określone w dobrowolnych standardach w odpowiedzi na wniosek złożony do celów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy. Ponadto:

a) ustanawiając ustalenia umowne i inne ustalenia w celu spełnienia wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określonych w niniejszej dyrektywie, jednostki sprawozdające nie wymagają od jednostek chronionych przekazywania informacji wykraczających poza informacje określone w dobrowolnych standardach;

b) żadne postanowienie umowne sprzeczne z lit. a) nie jest wiążące, jednak pozostaje bez wpływu na wiążący charakter pozostałych postanowień umowy;

c) jeżeli jednostka sprawozdająca zwraca się, bezpośrednio lub pośrednio, do jednostek chronionych o informacje do celów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, a niektóre lub wszystkie te informacje wykraczają poza informacje określone w dobrowolnych standardach, ta jednostka sprawozdająca zapewnia, aby jednostki chronione były informowane:

(i) o tym, które informacje wykraczają poza informacje określone w dobrowolnych standardach; oraz

(ii) o ustawowym prawie jednostek chronionych do odmowy udzielenia tych informacji;

- d) uznaje się, że jednostki sprawozdające, które zgłaszają niezbędne informacje dotyczące łańcucha wartości bez pozyskiwania od jednostek chronionych jakichkolwiek informacji wykraczających poza informacje określone w dobrowolnych standardach, wypełniły obowiązek zgłaszania informacji dotyczących łańcucha wartości określony w akapicie pierwszym.

Żadne z postanowień akapitu czwartego:

- a) nie ma wpływu na wnioski o udzielenie informacji do celów innych niż sprawozdawczość w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, w tym wnioski z myślą o spełnieniu unijnych wymogów dotyczących przeprowadzania przez jednostki procesu należytej staranności; ani
- b) nie nakłada na żadną jednostkę w łańcuchu wartości obowiązku przekazywania informacji na temat zrównoważonego rozwoju, ani nie implikuje takiego obowiązku.

Przez pierwsze trzy lata podlegania wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z ust. 1 oraz w razie gdyby nie były dostępne wszystkie niezbędne informacje dotyczące łańcucha wartości jednostki, jednostka wyjaśnia wysiłki podjęte w celu uzyskania niezbędnych informacji na temat swojego łańcucha wartości, powody, dla których nie można było uzyskać wszystkich niezbędnych informacji, oraz swoje plany uzyskania niezbędnych informacji w przyszłości. Po upływie tego trzyletniego okresu przejściowego jednostka musi spełnić wymogi sprawozdawcze dotyczące informacji w łańcuchu wartości, wykorzystując informacje uzyskane bezpośrednio od jednostek w jej łańcuchu wartości lub, w stosownych przypadkach, szacunki dotyczące tych informacji.”;

(ii) uchyla się akapit drugi;

(iii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Zgłaszając informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, jednostki mogą pominąć następujące informacje:

- a) w wyjątkowych przypadkach – informacje, których ujawnienie przyniosłoby poważne szkody sytuacji handlowej jednostki, o ile spełniono następujące warunki:
- (i) takie pominięcie nie uniemożliwia prawidłowego i obiektywnego zrozumienia rozwoju, wyników i sytuacji jednostki oraz związanych z nią głównych ryzyk lub głównych wpływów;
- (ii) jednostka ustaliła, że nie jest możliwe ujawnienie informacji w sposób, który pozwoliłby jej na osiągnięcie celów wymogu dotyczącego ujawniania informacji bez poważnych szkód dla jej sytuacji handlowej, np. na poziomie zagregowanym;
- (iii) jednostka ujawnia fakt, że skorzystała ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym akapicie; oraz
- (iv) w każdym dniu sprawozdawczym jednostka ponownie ocenia, czy nadal można pominąć te informacje;
- b) informacje dotyczące kapitału intelektualnego, własności intelektualnej, know-how, informacji technologicznych lub wyników innowacji, które kwalifikowałyby się jako tajemnica zdefiniowana w art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 (*), o ile spełniono następujące warunki:

(i) jednostka ujawnia fakt, że skorzystała ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym akapicie; oraz

- (ii) w każdym dniu sprawozdawczym jednostka ponownie ocenia, czy nadal można pominąć te informacje;
- c) informacje niejawne zdefiniowane w art. 2 pkt 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2418 (**), o ile spełniono następujące warunki:
 - (i) jednostka ujawnia fakt, że skorzystała ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym akapicie; oraz
 - (ii) w każdym dniu sprawozdawczym jednostka ponownie ocenia, czy nadal można pominąć te informacje;
- d) inne informacje, które mają być chronione przed nieuprawnionym dostępem lub ujawnieniem na mocy obowiązków ustanowionych w innych aktach prawnych Unii lub w prawie krajowym, lub w celu ochrony prywatności lub bezpieczeństwa osoby fizycznej lub bezpieczeństwa osoby prawnej, o ile spełniono następujące warunki:
 - (i) jednostka ujawnia fakt, że skorzystała ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym akapicie; oraz
 - (ii) w każdym dniu sprawozdawczym jednostka ponownie ocenia, czy nadal można pominąć te informacje.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Dz.U. L 157 z 15.6.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj>).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2418 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie ustanowienia instrumentu na rzecz wzmocnienia europejskiego przemysłu obronnego przez zamówienia realizowane na zasadzie współpracy (EDIRPA) (Dz.U. L, 2023/2418, 26.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2418/oj>).;

c) uchyla się ust. 6 i 7;

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Zwolnienie określone w ust. 9 ma również zastosowanie do jednostek interesu publicznego podlegających wymogom niniejszego artykułu.”;

5) w art. 29a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jednostki dominujące grupy, w której na dzień bilansowy, w ujęciu skonsolidowanym, przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR, a średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym przekracza 1 000, ujmują w skonsolidowanym sprawozdaniu z działalności informacje niezbędne do zrozumienia wpływu grupy na kwestie związane ze zrównoważonym rozwojem oraz informacje niezbędne do zrozumienia wpływu kwestii związanych ze zrównoważonym rozwojem na rozwój, wyniki i sytuację grupy.”;

b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) po akapicie pierwszym dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu trzeciego, czwartego i piątego stosuje się następujące definicje:

a) »jednostka sprawozdająca« oznacza jednostkę, która ma obowiązek składać sprawozdania zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu;

- b) »jednostka chroniona« oznacza jednostkę, w której:
- (i) na dzień bilansowy średnia liczba zatrudnionych w poprzednim roku obrotowym nie przekracza 1 000; oraz
 - (ii) która jest w łańcuchu wartości jednostki sprawozdającej;
- c) »dobrowolne standardy« oznaczają standardy do dobrowolnego stosowania, o których mowa w art. 29ca.

Jednostki sprawozdające mogą bazować na oświadczeniu własnym jednostek w swoim łańcuchu wartości, aby ustalić, czy są jednostkami chronionymi. Jednostki sprawozdające nie mają obowiązku podejmowania działań, aby zweryfikować informacje zawarte w takim oświadczeniu własnym. Nie mogą one jednak bazować na oświadczeniu własnym, jeżeli wiedzą lub można zasadnie oczekiwać, że będą wiedzieć, że oświadczenie jest w oczywisty sposób nieprawidłowe.

Jednostki chronione mają prawo odmówić przekazania informacji wykraczających poza informacje określone w dobrowolnych standardach w odpowiedzi na wniosek złożony do celów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy. Ponadto:

- a) ustanawiając ustalenia umowne i inne ustalenia w celu spełnienia wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określonych w niniejszej dyrektywie, jednostki sprawozdające nie wymagają od jednostek chronionych przekazywania informacji wykraczających poza informacje określone w dobrowolnych standardach;
- b) żadne postanowienie umowne sprzeczne z lit. a) nie jest wiążące, jednak pozostaje bez wpływu na wiążący charakter pozostałych postanowień umowy;
- c) jeżeli jednostka sprawozdająca zwraca się, bezpośrednio lub pośrednio, do jednostek chronionych o informacje do celów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, a niektóre lub wszystkie te informacje wykraczają poza informacje określone w dobrowolnych standardach, ta jednostka sprawozdająca zapewnia, aby jednostki chronione były informowane:
 - (i) o tym, które informacje wykraczają poza informacje określone w dobrowolnych standardach; oraz
 - (ii) o ustawowym prawie jednostek chronionych do odmowy udzielenia tych informacji;
- d) uznaje się, że jednostki sprawozdające, które zgłaszają niezbędne informacje dotyczące łańcucha wartości bez pozyskiwania od jednostek chronionych jakichkolwiek informacji wykraczających poza informacje określone w dobrowolnych standardach, wypełniły obowiązek zgłaszania informacji dotyczących łańcucha wartości określony w akapicie pierwszym.

Żadne z postanowień akapitu czwartego:

- a) nie ma wpływu na wnioski o udzielenie informacji do celów innych niż sprawozdawczość w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, w tym wnioski z myślą o spełnieniu unijnych wymogów dotyczących przeprowadzania przez jednostki procesu należytej staranności; ani
- b) nie nakłada na żadną jednostkę w łańcuchu wartości obowiązku przekazywania informacji na temat zrównoważonego rozwoju, ani nie sugeruje takiego obowiązku.

Przez pierwsze trzy lata podlegania wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z ust. 1 oraz w razie gdyby nie były dostępne wszystkie niezbędne informacje dotyczące łańcucha wartości jednostki, jednostka dominująca wyjaśnia wysiłki podjęte w celu uzyskania niezbędnych informacji na temat swojego łańcucha wartości, powody, dla których nie można było uzyskać wszystkich niezbędnych informacji, oraz swoje plany uzyskania niezbędnych informacji w przyszłości. Po upływie tego trzyletniego okresu przejściowego jednostka dominująca musi spełnić wymogi sprawozdawcze dotyczące informacji w łańcuchu wartości, wykorzystując informacje uzyskane bezpośrednio od jednostek w jej łańcuchu wartości lub, w stosownych przypadkach, szacunki dotyczące tych informacji.”;

(ii) uchyla się akapit drugi;

(iii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Zgłaszając informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, jednostki dominujące mogą pominąć następujące informacje:

a) w wyjątkowych przypadkach -informacje, których ujawnienie przyniosłoby poważne szkody sytuacji handlowej grupy, o ile spełniono następujące warunki:

(i) takie pominięcie nie uniemożliwia prawidłowego i obiektywnego zrozumienia rozwoju, wyników i sytuacji grupy oraz związanych z nią głównych ryzyk lub głównych wpływów;

(ii) jednostka dominująca ustaliła, że nie jest możliwe ujawnienie informacji w sposób, który pozwoliłby jej na osiągnięcie celów wymogu dotyczącego ujawniania informacji bez poważnych szkód dla sytuacji handlowej grupy, np. na poziomie zagregowanym;

(iii) jednostka dominująca ujawnia fakt, że skorzystała ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym akapicie; oraz

(iv) w każdym dniu sprawozdawczym jednostka dominująca ponownie ocenia, czy nadal można pominąć te informacje;

b) informacje dotyczące kapitału intelektualnego, własności intelektualnej, know-how, informacji technologicznych lub wyników innowacji, które kwalifikowałyby się jako tajemnica przedsiębiorstwa zdefiniowana w art. 2 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/943, o ile spełniono następujące warunki:

(i) jednostka dominująca ujawnia fakt, że skorzystała ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym akapicie; oraz

(ii) w każdym dniu sprawozdawczym jednostka dominująca ponownie ocenia, czy nadal można pominąć te informacje;

c) informacje niejawne zdefiniowane w art. 2 pkt 7 rozporządzenia (UE) 2023/2418, o ile spełniono następujące warunki:

(i) jednostka dominująca ujawnia fakt, że skorzystała ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym akapicie; oraz

(ii) w każdym dniu sprawozdawczym jednostka dominująca ponownie ocenia, czy nadal można pominąć te informacje;

d) inne informacje, które mają być chronione przed nieuprawnionym dostępem lub ujawnieniem na mocy obowiązków ustanowionych w innych aktach prawnych Unii lub w prawie krajowym lub w celu ochrony prywatności lub bezpieczeństwa osoby fizycznej lub bezpieczeństwa osoby prawnej, o ile spełniono następujące warunki:

(i) jednostka dominująca ujawnia fakt, że skorzystała ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym akapicie; oraz

(ii) w każdym dniu sprawozdawczym jednostka dominująca ponownie ocenia, czy nadal można pominąć te informacje.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy skład grupy zmienił się w ciągu roku obrotowego w wyniku nabycia lub połączenia jednostek, jednostka dominująca może podjąć decyzję o nieuwzględnieniu w skonsolidowanym sprawozdaniu z działalności dotyczącym tego roku obrotowego informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dotyczących jednostek podlegających nabyciu lub połączeniu.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu jednostka dominująca może podjąć decyzję o nieuwzględnieniu w skonsolidowanym sprawozdaniu z działalności informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dotyczących jakiejkolwiek jednostki zależnej, która opuszcza grupę w ciągu roku obrotowego.

Jednostka dominująca korzystająca z możliwości, o których mowa w akapicie pierwszym lub drugim, wskazuje wszelkie znaczące zdarzenia, które wpłynęły na jednostkę zależną w ciągu roku obrotowego i które oddziałują na wpływy grupy dla kwestii dotyczących zrównoważonego rozwoju lub jej ryzyka lub szans związanych z kwestiami dotyczącymi zrównoważonego rozwoju.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby jednostki dominujące będące finansowymi jednostkami holdingowymi, których jednostki zależne mają odrębne modele biznesowe i prowadzą działalność niezależnie od siebie, mogły podjąć decyzję o nieuwzględnieniu w swoim skonsolidowanym sprawozdaniu z działalności informacji, o których mowa w ust. 1.”

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Zwolnienie określone w ust. 8 ma również zastosowanie do jednostek interesu publicznego podlegających wymogom niniejszego artykułu.”;

6) w art. 29b wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 uchyla się akapity trzeci, czwarty i szósty;

b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zapewniają jakość zgłaszanych informacji, ponieważ wymagają, aby informacje te były zrozumiałe, istotne, weryfikowalne, porównywalne i wiernie przedstawione. Standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju nie powinny nakładać na jednostki nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych ani finansowych, w tym przez uwzględnianie w jak największym stopniu prac w ramach globalnych inicjatyw dotyczących ustanawiania standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, zgodnie z wymogami ust. 5 lit. a), oraz przez zapewnienie jak największej spójności z wymogami zawartymi w innych aktach prawnych Unii. W standardach sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju priorytetowo traktuje się, w miarę możliwości, ujawnianie informacji ilościowych, z uwzględnieniem obciążenia jednostek i potrzeb użytkowników.”;

c) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W standardach sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju uwzględnia się również trudności, jakie mogą napotkać jednostki podczas gromadzenia informacji od podmiotów całego odnośnego łańcucha wartości, w szczególności od tych podmiotów, którzy nie podlegają wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju określonym w art. 19a lub 29a, oraz od dostawców z rynków i gospodarek wschodzących. Standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju muszą szczegółowo określać informacje podlegające ujawnieniu na temat łańcuchów wartości, które to informacje są proporcjonalne i odpowiednie do zdolności i charakterystyki jednostek w łańcuchach wartości oraz do skali i złożoności działalności, w szczególności w odniesieniu do jednostek, które nie podlegają wymogom dotyczącym sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 19a lub 29a. Standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju nie określają informacji podlegających ujawnieniu, które wymagałyby od jednostek pozyskiwania od jednostek w ich łańcuchu wartości, w których na dzień bilansowy średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym nie przekracza 1 000, jakichkolwiek informacji wykraczających poza informacje ujawniane zgodnie ze standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania, o których mowa w art. 29ca.”;

7) uchyla się art. 29c;

8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 29ca

Standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania

1. Aby ułatwić dobrowolne przekazywanie informacji na temat zrównoważonego rozwoju przez jednostki, w których na dzień bilansowy średnia liczba zatrudnionych w poprzednim roku obrotowym nie przekracza 1 000, oraz aby ograniczyć zakres informacji, których można wymagać do celów niniejszej dyrektywy od jednostek w łańcuchu wartości, Komisja jest uprawniona do ustanowienia, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 49, standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania; do dnia 19 lipca 2026 r.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3 niniejszego artykułu, standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oparte są na zaleceniu Komisji (UE) 2025/1710 (*) w jego pierwotnej wersji. Standardy te są również proporcjonalne i odpowiednie do zdolności i charakterystyki jednostek, dla których zostały opracowane, oraz do skali i złożoności ich działalności. Standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania w miarę możliwości określają również strukturę, jaką należy stosować, aby przedstawiać takie informacje na temat zrównoważonego rozwoju.

3. Komisja dokonuje przeglądu standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania, o którym mowa w ust. 1, co najmniej raz na cztery lata od daty rozpoczęcia ich stosowania oraz, w razie potrzeby, zmienia go, aby uwzględnić wydarzenia istotne z punktu widzenia sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju.

4. Podczas przeglądu standardów sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju do dobrowolnego stosowania na podstawie ust. 3, Komisja bierze pod uwagę poradę techniczną EFRAG.

(*) Zalecenie Komisji (UE) 2025/1710 z dnia 30 lipca 2025 r. w sprawie dobrowolnego standardu sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju dla małych i średnich jednostek (Dz.U. L, 2025/1710, 5.8.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2025/1710/oj>);

9) art. 29d otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29d

Jednolity elektroniczny format raportowania

1. Jednostki podlegające wymogom art. 19a niniejszej dyrektywy sporządzają swoje sprawozdanie z działalności w elektronicznym formacie raportowania określonym w art. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/815 (*) oraz znakują swoją sprawozdawczość w zakresie zrównoważonego rozwoju, w tym informacje podlegające ujawnieniu, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2020/852, zgodnie z elektronicznym formatem raportowania, który ma zostać określony w tym rozporządzeniu delegowanym. Do czasu przyjęcia takich przepisów dotyczących znakowania w drodze tego rozporządzenia delegowanego jednostki nie są zobowiązane do znakowania swojej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju.

2. Jednostki dominujące podlegające wymogom art. 29a sporządzają swoje skonsolidowane sprawozdanie z działalności w elektronicznym formacie raportowania określonym w art. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/815 oraz znakują swoją sprawozdawczość w zakresie zrównoważonego rozwoju, w tym informacje podlegające ujawnieniu, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2020/852, zgodnie z elektronicznym formatem raportowania, który ma zostać określony w tym rozporządzeniu delegowanym. Do czasu przyjęcia takich przepisów dotyczących znakowania w drodze tego rozporządzenia delegowanego jednostki dominujące nie są zobowiązane do znakowania swojej sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju.

(*) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/815 z dnia 17 grudnia 2018 r. uzupełniające dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących specyfikacji jednolitego elektronicznego formatu sprawozdawczego (Dz.U. L 143 z 29.5.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/815/oj).”;

10) dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 6c

ŚRODKI WSPARCIA CYFROWEGO

Artykuł 29e

Cyfrowy portal sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju

Komisja zapewnia specjalny portal, za pośrednictwem którego jednostki mogą uzyskać dostęp do informacji, wskazówek i wsparcia, w tym odpowiednich wzorów, w odniesieniu do obowiązkowych i dobrowolnych ram sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, o których mowa w niniejszej dyrektywie. Portal powinien być połączony ze środkami wsparcia online zapewnianymi przez państwa członkowskie, jeżeli takie środki istnieją, aby uwzględnić kontekst krajowy.

Artykuł 29f

Sprawozdanie w sprawie rozwiązań technologicznych na potrzeby sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju

Do dnia 19 marca 2028 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie rozwiązań technologicznych na potrzeby sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju i uwzględnia w nim inicjatywy umożliwiające jednostkom gromadzenie, przetwarzanie i wymianę danych w bezpieczny, płynny i zautomatyzowany sposób.”;

11) art. 33 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby członkowie organów administrujących, zarządzających i nadzorujących jednostki – działający w ramach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego – wspólnie odpowiadali za zapewnienie, by następujące dokumenty były sporządzane i ogłaszane zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy oraz, w stosownych przypadkach, z międzynarodowymi standardami rachunkowości przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002, z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2019/815, ze standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 29b niniejszej dyrektywy, oraz z wymogami zawartymi w art. 29d niniejszej dyrektywy:

- a) roczne sprawozdanie finansowe, sprawozdanie z działalności oraz – w przypadku gdy jest ono przedkładane oddzielnie – oświadczenie o stosowaniu zasad ładu korporacyjnego; oraz
- b) skonsolidowane sprawozdanie finansowe, skonsolidowane sprawozdanie z działalności oraz – w przypadku gdy jest ono przedkładane oddzielnie – skonsolidowane oświadczenie o stosowaniu zasad ładu korporacyjnego.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu państwa członkowskie mogą postanowić, aby członkowie organów administrujących, zarządzających i nadzorujących jednostki – działający w ramach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego – nie odpowiadali wspólnie za dopilnowanie, by sprawozdanie z działalności lub, w stosownych przypadkach, skonsolidowane sprawozdanie z działalności było sporządzane zgodnie z art. 29d.”;

12) w art. 34 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi lit. aa) otrzymuje brzmienie:

„aa) w stosownych przypadkach wydają opinię na podstawie usługi atestacyjnej dającej ograniczoną pewność na temat zgodności sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju z wymogami niniejszej dyrektywy, w tym zgodności sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju ze standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju przyjętymi na podstawie art. 29b, procesu przeprowadzonego przez jednostkę w celu identyfikacji informacji przedstawionych zgodnie z tymi standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz zgodności z wymogiem znakowania sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z art. 29d, a także zgodności z wymogami sprawozdawczymi zawartymi w art. 8 rozporządzenia (UE) 2020/852;”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie zapewniają, aby opinia, o której mowa w ust. 1 akapit drugi lit. aa), była sporządzana przy pełnym poszanowaniu prawa jednostek w łańcuchu wartości, w których na dzień bilansowy średnia liczba zatrudnionych w poprzednim roku obrotowym nie przekracza 1 000, do odmowy udzielenia podmiotowi sprawozdającemu jakichkolwiek informacji wykraczających poza informacje określone w standardach do dobrowolnego stosowania, o których mowa w art. 29ca.”;

13) w art. 40a ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Akapit pierwszy ma zastosowanie wyłącznie do jednostek zależnych, w których na dzień bilansowy przychody netto ze sprzedaży przekroczyły 200 000 000 EUR w poprzednim roku obrotowym.”;

b) akapity czwarty i piąty otrzymują brzmienie:

„Przepis, o którym mowa w akapicie trzecim, ma zastosowanie do oddziału wyłącznie w przypadku, gdy jednostka z państwa trzeciego nie posiada jednostki zależnej, o której mowa w akapicie pierwszym, oraz gdy w poprzednim roku obrotowym oddział uzyskał przychody netto ze sprzedaży przekraczające 200 000 000 EUR.

Akapity pierwszy i trzeci mają zastosowanie do jednostek zależnych lub oddziałów, o których mowa w tych akapitach, wyłącznie w przypadku, gdy jednostka z państwa trzeciego, na poziomie grupy lub, jeżeli nie ma to zastosowania, na poziomie indywidualnym, uzyskała w Unii przychody netto ze sprzedaży przekraczające 450 000 000 EUR za każde z ostatnich dwóch kolejnych lat obrotowych.”;

c) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitów pierwszego i trzeciego, w przypadku gdy jednostka z państwa trzeciego jest finansową jednostką holdingową, której jednostki zależne mają odrębne modele biznesowe i prowadzą działalność niezależnie od siebie, państwa członkowskie zapewniają, że jednostki zależne i oddziały mogą decydować o niepublikowaniu i nieudostępnianiu sprawozdania w zakresie zrównoważonego rozwoju, o którym mowa w akapitach pierwszym i trzecim.”;

14) w art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 13 lit. a), art. 29b i 40b oraz art. 46 ust. 2 powierza się Komisji na okres 5 lat od dnia 5 stycznia 2023 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu 5 lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”;

b) wprowadza się ustęp w brzmieniu:

„2a. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 13 lit. b) i c) oraz w art. 29ca, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 18 marca 2026 r.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie;

„3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 13, art. 29b, art. 29ca i art. 40b oraz art. 46 ust. 2 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”

d) w ust. 3b wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie;

„Przyjmując akty delegowane na podstawie art. 29b, Komisja bierze pod uwagę poradę techniczną EFRAG, pod warunkiem że:”;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Komisja zasięga opinii zarówno grupy ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania, o której mowa w art. 24 rozporządzenia (UE) 2020/852, jak i komitetu regulacyjnego rachunkowości, o którym mowa w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002, w kwestii projektów aktów delegowanych, zanim zostaną one przyjęte, zgodnie z art. 29b niniejszej dyrektywy.”;

(iii) akapit szósty otrzymuje brzmienie:

„Ponadto przed przyjęciem aktów delegowanych, o których mowa w art. 29b niniejszej dyrektywy, Komisja zasięga opinii Europejskiej Agencji Środowiska, Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego, Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Audytowego oraz platformy ds. zrównoważonego finansowania, ustanowionej na podstawie art. 20 rozporządzenia (UE) 2020/852, w kwestii porady technicznej przekazanej przez EFRAG. Jeżeli którekolwiek z wymienionych organów zdecydują się przekazać opinię, robią to w terminie dwóch miesięcy od dnia nawiązania w tej sprawie kontaktu przez Komisję.”;

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 13, art. 29b, art. 29ca lub art. 40b lub art. 46 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie (UE) 2022/2464

W dyrektywie (UE) 2022/2464 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany

a) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„w odniesieniu do lat obrotowych rozpoczynających się między dniem 1 stycznia 2024 r. a dniem 31 grudnia 2026 r.”;

(ii) w lit. b) wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) do jednostek, w których na dzień bilansowy przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR, a średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym przekracza 1 000;”;

2) pkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) do jednostek dominujących grupy, w których na dzień bilansowy, w ujęciu skonsolidowanym, przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR, a średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym przekracza 1 000;”;

(iii) uchyla się lit. c);

b) w akapicie trzecim wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„w odniesieniu do lat obrotowych rozpoczynających się między dniem 1 stycznia 2024 r. a dniem 31 grudnia 2026 r.”;

(ii) w lit. b) wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) do emitentów zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2004/109/WE będących jednostkami, w których na dzień bilansowy przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR, a średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym przekracza 1 000;”;

2) pkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) do emitentów zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2004/109/WE będących jednostkami dominującymi grupy, w której na dzień bilansowy, w ujęciu skonsolidowanym, przychody netto ze sprzedaży przekraczają 450 000 000 EUR, a średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym przekracza 1 000;”;

(iii) uchyla się lit. c).

c) dodaje się akapit piąty w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od lit. a) akapitu pierwszego i lit. a) akapitu trzeciego państwa członkowskie mogą zwolnić jednostki lub emitentów, których, w stosownych przypadkach, – w ujęciu skonsolidowanym – przychody netto ze sprzedaży nie przekraczają 450 000 000 EUR lub średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym nie przekracza 1 000, z obowiązku przestrzegania środków niezbędnych do zapewnienia zgodności z art. 1, z wyjątkiem pkt 14, oraz z art. 2, w odniesieniu do lat obrotowych rozpoczynających się między dniem 1 stycznia 2025 r. a dniem 31 grudnia 2026 r.”;

2) w art. 6 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) ocenę liczby jednostek dobrowolnie stosujących standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 29ca dyrektywy 2013/34/UE;

c) ocenę tego, czy i w jaki sposób należy rozszerzyć zakres przepisów zmienionych niniejszą dyrektywą zmieniającą, w szczególności w odniesieniu do dużych przedsiębiorstw, których przychody netto nie przekraczają 450 000 000 EUR, a średnia liczba zatrudnionych nie przekracza 1 000 w roku obrotowym, a także w odniesieniu do przedsiębiorstw z państw trzecich działających bezpośrednio na rynku wewnętrznym Unii bez jednostki zależnej lub oddziału na terytorium Unii;”;

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Sprawozdanie dotyczące lit. a), b), d) i e) akapitu pierwszego publikuje się do dnia 30 kwietnia 2029 r., a następnie co trzy lata, w stosownych przypadkach wraz z wnioskami ustawodawczymi. Sprawozdanie dotyczące lit. c) akapitu pierwszego publikuje się do dnia 30 kwietnia 2031 r., a następnie co trzy lata, w stosownych przypadkach wraz z wnioskami ustawodawczymi.”.

Artykuł 4

Zmiany w dyrektywie (UE) 2024/1760

W dyrektywie (UE) 2024/1760 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie;

„1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące:

a) obowiązków przedsiębiorstw dotyczących rzeczywistych i potencjalnych negatywnych skutków dla praw człowieka i negatywnych skutków dla środowiska w odniesieniu do ich działalności własnej, działalności ich jednostek zależnych oraz działalności prowadzonej przez ich partnerów biznesowych w łańcuchach działalności tych przedsiębiorstw, oraz

b) odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków, o których mowa w lit. a).”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niniejsza dyrektywa nie może stanowić podstawy do obniżenia poziomu ochrony praw człowieka, praw pracowniczych i praw socjalnych, ochrony środowiska lub ochrony klimatu, przewidzianego w prawie państw członkowskich lub w mających zastosowanie układach zbiorowych w chwili przyjęcia niniejszej dyrektywy. Zdanie pierwsze niniejszego ustępu nie uniemożliwia jednak państwom członkowskim dostosowania krajowych przepisów dotyczących należytej staranności w zakresie zrównoważonego rozwoju przedsiębiorstw mających zastosowanie w chwili przyjęcia niniejszej dyrektywy, w szczególności ich zakresu, w celu dostosowania ich do niniejszej dyrektywy.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo Unii ani prawo krajowe dotyczące kwestii innych niż określone w ust. 1. W szczególności przepisy, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie mają wpływu na prawo Unii lub prawo krajowe dotyczące praw człowieka, praw pracowniczych lub praw socjalnych lub ochrony środowiska i zmiany klimatu, inne niż ogólne obowiązki w zakresie należytej staranności.”;

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) przedsiębiorstwo zatrudniało średnio ponad 5 000 pracowników i osiągnęło przychody netto ze sprzedaży w skali światowej w wysokości wynoszącej więcej niż 1 500 000 000 EUR w ostatnim roku obrotowym, za który zostało lub powinno być złożone roczne sprawozdanie finansowe;”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) przedsiębiorstwo zawarło – lub jest jednostką dominującą najwyższego szczebla grupy, która zawarła – w Unii umowy franczyzowe lub licencyjne w zamian za opłaty licencyjne z niezależnymi przedsiębiorstwami zewnętrznymi, gdy umowy te zapewniają wspólną tożsamość, wspólną koncepcję biznesową i stosowanie jednolitych metod biznesowych oraz jeżeli te opłaty licencyjne wyniosły więcej niż 75 000 000 EUR w ostatnim roku obrotowym, za który roczne sprawozdanie finansowe zostało lub powinno być zostać przyjęte, i pod warunkiem że przedsiębiorstwo osiągnęło – lub jest jednostką dominującą najwyższego szczebla grupy, która osiągnęła – przychody netto ze sprzedaży w skali światowej w wysokości wynoszącej więcej niż 275 000 000 EUR w ostatnim roku obrotowym, za który roczne sprawozdanie finansowe zostało lub powinno być zostać przyjęte.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) przedsiębiorstwo osiągnęło w Unii przychody netto ze sprzedaży w wysokości wynoszącej więcej niż 1 500 000 000 EUR w roku obrotowym poprzedzającym ostatni rok obrotowy.”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) przedsiębiorstwo zawarło – lub jest jednostką dominującą najwyższego szczebla grupy, która zawarła – w Unii umowy franczyzowe lub licencyjne w zamian za opłaty licencyjne z niezależnymi przedsiębiorstwami zewnętrznymi, gdy umowy te zapewniają wspólną tożsamość, wspólną koncepcję biznesową i stosowanie jednolitych metod biznesowych oraz jeżeli te opłaty licencyjne wyniosły więcej niż 75 000 000 EUR w Unii w roku obrotowym poprzedzającym ostatni rok obrotowy, i pod warunkiem że przedsiębiorstwo to osiągnęło – lub jest jednostką dominującą najwyższego szczebla grupy, która osiągnęła – w Unii przychody netto ze sprzedaży w wysokości wynoszącej więcej niż 275 000 000 EUR w roku obrotowym poprzedzającym ostatni rok obrotowy.”;

c) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy główną działalnością jednostki dominującej najwyższego szczebla jest posiadanie udziałów w operacyjnych jednostkach zależnych i gdy nie uczestniczy ona w podejmowaniu decyzji zarządczych, operacyjnych lub finansowych mających wpływ na grupę lub co najmniej jedną z jej jednostek zależnych, ta jednostka dominująca najwyższego szczebla może zostać zwolniona z wypełniania obowiązków na podstawie niniejszej dyrektywy. Zwolnienie to przyznawane jest pod warunkiem że jedna z jednostek zależnych jednostki dominującej najwyższego szczebla mająca siedzibę w Unii zostanie wyznaczona do wypełniania – w imieniu jednostki dominującej najwyższego szczebla – obowiązków określonych w art. 6–16, w tym obowiązków jednostki dominującej najwyższego szczebla w odniesieniu do działalności jej jednostek zależnych. W takim przypadku wyznaczonej jednostce zależnej przekazuje się wszelkie środki i uprawnienia niezbędne do skutecznego wypełniania tych obowiązków, w szczególności w celu zapewnienia, aby wyznaczona jednostka zależna otrzymała od przedsiębiorstw należących do grupy odpowiednie informacje i dokumenty w celu wypełnienia obowiązków jednostki dominującej najwyższego szczebla wynikających z niniejszej dyrektywy.”;

3) w art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. n) otrzymuje brzmienie:

„n) »interesariusze« oznaczają pracowników przedsiębiorstwa, pracowników jego jednostek zależnych i pracowników jego partnerów biznesowych, działające w tych podmiotach związki zawodowe i przedstawicieli pracowników oraz osoby lub społeczności, na których prawa lub interesy mają lub mogą mieć bezpośredni wpływ produkty, usługi i działalność danego przedsiębiorstwa, jego jednostek zależnych i jego partnerów biznesowych, oraz upoważnionych przedstawicieli tych osób lub społeczności.”;

b) lit. u) otrzymuje brzmienie:

„u) »czynniki ryzyka« oznaczają fakty, sytuacje lub okoliczności związane z dotkliwością i prawdopodobieństwem wystąpienia negatywnych skutków, w tym fakty, sytuacje lub okoliczności na poziomie partnera biznesowego, takie jak to, czy partner biznesowy nie jest przedsiębiorstwem objętym niniejszą dyrektywą lub innymi porównywalnymi obowiązkowymi aktami prawnymi dotyczącymi należytej staranności w zakresie zrównoważonego rozwoju; na poziomie geografii i kontekstu, takie jak poziom egzekwowania prawa w odniesieniu do danego rodzaju negatywnych skutków; oraz na poziomie sektorów, działalności gospodarczej oraz produktów i usług;”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Poziom harmonizacji

1. Bez uszczerbku dla art. 1 ust. 2 i 3 państwa członkowskie nie wprowadzają do prawa krajowego przepisów w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą ustanawiających obowiązki dotyczące należytej staranności w zakresie praw człowieka i środowiska odbiegające od obowiązków ustanowionych w art. 6, 8 i 9, art. 10 ust. 1–5, art. 11 ust. 1–6 i art. 14–16.

2. Niezależnie od ust. 1 niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia państwom członkowskim wprowadzania do prawa krajowego bardziej rygorystycznych przepisów odbiegających od przepisów ustanowionych w artykułach innych niż art. 6, 8 i 9, art. 10 ust. 1–5, art. 11 ust. 1–6 i art. 14–16 lub przepisów bardziej szczegółowych pod względem celu lub dziedziny, których dotyczą, w tym przez uregulowanie konkretnych produktów, usług lub sytuacji, w celu osiągnięcia innego poziomu ochrony praw człowieka, praw pracowniczych i praw socjalnych, środowiska lub klimatu.”;

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby jednostki dominujące objęte zakresem niniejszej dyrektywy miały prawo wypełniać obowiązki określone w art. 7–16 w imieniu przedsiębiorstw, które są ich jednostkami zależnymi i są objęte zakresem niniejszej dyrektywy, jeżeli zapewnia to skuteczne przestrzeganie przepisów. Pozostaje to bez uszczerbku dla faktu, że takie jednostki zależne podlegają wykonywaniu uprawnień organu nadzorczego zgodnie z art. 25, i dla odpowiedzialności cywilnej jednostek zależnych zgodnie z art. 29.”;

b) ust. 2 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) w stosownych przypadkach jednostka zależna dąży do uzyskania zabezpieczeń umownych od bezpośredniego partnera biznesowego zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b) lub art. 11 ust. 3 lit. c), dąży do uzyskania zabezpieczeń umownych od pośredniego partnera biznesowego zgodnie z art. 10 ust. 4 lub art. 11 ust. 5 oraz zawiesza relacje biznesowe zgodnie z art. 10 ust. 6 lub art. 11 ust. 7.”;

c) uchyla się ust. 3;

6) w art. 8 wprowadza się zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W ramach obowiązku określonego w ust. 1 przedsiębiorstwa podejmują odpowiednie środki w celu wykonania następujących czynności, biorąc pod uwagę istotne czynniki ryzyka, w tym fakty, sytuacje lub okoliczności na poziomie partnera biznesowego, takie jak to, czy partner biznesowy nie jest przedsiębiorstwem objętym niniejszą dyrektywą lub innymi porównywalnymi obowiązkowymi aktami prawnymi dotyczącymi należytej staranności w zakresie zrównoważonego rozwoju; na poziomie geografii i kontekstu, takie jak poziom egzekwowania prawa w odniesieniu do danego rodzaju negatywnych skutków; oraz na poziomie sektorów, działalności gospodarczej oraz produktów i usług;

- a) przeprowadzenia – w oparciu wyłącznie o racjonalnie dostępne informacje – analizy w celu zidentyfikowania ogólnych obszarów w ramach własnej działalności, działalności swoich jednostek zależnych oraz, jeżeli jest to związane z ich łańcuchami działalności, działalności swoich partnerów biznesowych, w których to obszarach istnieje największe prawdopodobieństwo wystąpienia najdotkliwszych negatywnych skutków;
- b) przeprowadzenia – w oparciu o analizę, o której mowa w lit. a) – szczegółowej oceny w obszarach, w których stwierdzono największe prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych skutków i w przypadku których stwierdzono, że skutki te najprawdopodobniej będą najdotkliwsze.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie zapewniają, że do celów szczegółowej oceny, o której mowa w ust. 2 lit. b):

- a) przedsiębiorstwa mogą zwracać się o informacje do partnerów biznesowych tylko wtedy, gdy informacje te są niezbędne, a w przypadku partnerów biznesowych zatrudniających mniej niż 5 000 pracowników – tylko wtedy, gdy informacji tych nie można racjonalnie uzyskać w inny sposób;
- b) jeżeli niezbędne informacje można uzyskać od różnych partnerów biznesowych, przedsiębiorstwa w miarę możliwości w pierwszej kolejności zwracają się o informacje bezpośrednio do partnera lub partnerów biznesowych, w przypadku których wystąpienie negatywnych skutków jest najbardziej prawdopodobne;
- c) w przypadku gdy negatywne skutki uznaje się za równie prawdopodobne lub równie dotkliwe w kilku obszarach, przedsiębiorstwa mogą nadać priorytet ocenie tych obszarów, które dotyczą bezpośrednich partnerów biznesowych.”;

c) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, że do celów identyfikowania i oceny negatywnych skutków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na podstawie, w stosownych przypadkach, informacji ilościowych i jakościowych, przedsiębiorstwa będą uprawnione do korzystania z odpowiednich zasobów, w tym niezależnych sprawozdań, rozwiązań cyfrowych, inicjatyw branżowych i wielostronnych oraz informacji zgromadzonych w ramach mechanizmu powiadamiania i procedury dotyczącej skarg przewidzianych w art. 14.”;

d) uchyla się ustęp 4;

7) w art. 9 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W przypadku gdy decyzje o priorytetowym traktowaniu są podejmowane zgodnie z niniejszym artykułem, sam fakt, że nie zajęto się mniej znaczącym negatywnym skutkiem, nie naraża przedsiębiorstwa na sankcje na podstawie art. 27.”;

8) art. 10 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W odniesieniu do potencjalnych negatywnych skutków, o których mowa w ust. 1, którym nie można było zapobiec ani których nie można było odpowiednio złagodzić za pomocą środków określonych w ust. 2, 4 i 5, przedsiębiorstwo, jako rozwiązanie ostateczne i do czasu zaradzenia danemu skutkowi:

- a) powstrzymuje się od nawiązywania nowych lub rozszerzania istniejących relacji z partnerem biznesowym, z którym lub z którego łańcuchem działalności wiąże się dany skutek;
- b) jeżeli zezwala mu na to prawo regulujące jego relację z danym partnerem biznesowym, zawiesza relacje biznesowe w odniesieniu do danej działalności, w tym w celu wykorzystania lub zwiększenia swojej pozycji wpływu; oraz
- c) bez zbędnej zwłoki przyjmuje i wdraża udoskonalony plan działań zapobiegawczych na potrzeby konkretnego negatywnego skutku, pod warunkiem że można zasadnie oczekiwać, iż takie działania będą skuteczne.

Dopóki można zasadnie oczekiwać, że udoskonalony plan działań zapobiegawczych będzie skuteczny, sam fakt kontynuowania współpracy z partnerem biznesowym nie naraża przedsiębiorstwa na sankcje na podstawie art. 27 ani na odpowiedzialność na podstawie art. 29.

Przed zawieszeniem relacji biznesowej przedsiębiorstwo ocenia, czy można zasadnie oczekiwać, że negatywne skutki tej decyzji będą wyraźnie bardziej dotkliwe niż negatywny skutek, któremu nie udało się zapobiec lub którego nie udało się odpowiednio złagodzić. W takim przypadku przedsiębiorstwo nie jest zobowiązane do zawieszenia relacji biznesowej i ma możliwość poinformowania właściwego organu nadzorczego o należycie uzasadnionych powodach takiej decyzji.

Państwa członkowskie przewidują opcję zawieszenia relacji biznesowej w umowach podlegających ich prawu zgodnie z akapitem pierwszym, z wyjątkiem umów, w których strony są zobowiązane do ich zawarcia na mocy prawa.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo podejmuje decyzję o zawieszeniu relacji biznesowej, podejmuje kroki mające na celu zapobieżenie skutkom tego zawieszenia, złagodzenie ich lub ich usunięcie, informuje danego partnera biznesowego o tej decyzji z odpowiednim wyprzedzeniem i regularnie przeprowadza przegląd tej decyzji.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie zdecyduje się na zawieszenie relacji biznesowej zgodnie z niniejszym artykułem, monitoruje potencjalny niekorzystny skutek i okresowo dokonuje oceny swojej decyzji oraz tego, czy dostępne są inne odpowiednie środki.”;

9) art. 11 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W odniesieniu do rzeczywistych negatywnych skutków, o których mowa w ust. 1 i których nie można było usunąć ani których zasięgu nie można było zminimalizować za pomocą środków określonych w ust. 3, 5 i 6, przedsiębiorstwo, jako rozwiązanie ostateczne i do czasu zaradzenia danemu skutkowi:

- a) powstrzymuje się od nawiązywania nowych lub rozszerzania istniejących relacji z partnerem biznesowym, z którym lub z którego łańcuchem działalności wiąże się dany skutek;
- b) jeżeli zezwala mu na to prawo regulujące jego relację z danym partnerem biznesowym, zawiesza relacje biznesowe w odniesieniu do danej działalności, w tym w celu wykorzystania lub zwiększenia swojej pozycji wpływu; oraz
- c) bez zbędnej zwłoki przyjmuje i wdraża udoskonalony plan działań naprawczych na potrzeby konkretnego negatywnego skutku, pod warunkiem że można zasadnie oczekiwać, iż takie działania będą skuteczne.

Dopóki można zasadnie oczekiwać, że udoskonalony plan działań naprawczych będzie skuteczny, sam fakt kontynuowania współpracy z partnerem biznesowym nie naraża przedsiębiorstwa na kary na podstawie art. 27 ani na pociągnięcie do odpowiedzialności na mocy art. 29.

Przed zawieszeniem relacji biznesowej przedsiębiorstwo ocenia, czy można zasadnie oczekiwać, że niekorzystne skutki tej decyzji będą wyraźnie bardziej dotkliwe niż niekorzystny skutek, którego nie udało się usunąć lub którego zasięgu nie udało się odpowiednio zminimalizować. W takim przypadku przedsiębiorstwo nie jest zobowiązane do zawieszenia relacji biznesowej i ma możliwość poinformowania właściwego organu nadzorczego o należycie uzasadnionych powodach takiej decyzji.

Państwa członkowskie przewidują opcję zawieszenia relacji biznesowej w umowach podlegających ich prawu zgodnie z akapitem pierwszym, z wyjątkiem umów, w których strony są zobowiązane do ich zawarcia na mocy prawa.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo podejmuje decyzję o zawieszeniu relacji biznesowej, podejmuje kroki mające na celu zapobieżenie skutkom tego zawieszenia, złagodzenie ich lub ich usunięcie, informuje danego partnera biznesowego o tej decyzji z odpowiednim wyprzedzeniem i regularnie przeprowadza przegląd tej decyzji.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie zdecyduje się na zawieszenie relacji biznesowej zgodnie z niniejszym artykułem, monitoruje rzeczywisty negatywny skutek i okresowo dokonuje oceny swojej decyzji oraz tego, czy dostępne są inne odpowiednie środki.”;

10) w art. 13 ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Konsultacje z odpowiednimi interesariuszami odbywają się na następujących etapach procesu należytej staranności.”;

b) uchyla się lit. c) i e);

11) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Monitorowanie

Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa przeprowadzały okresowe oceny własnej działalności i środków, działalności i środków swoich jednostek zależnych oraz – jeżeli jest to związane z łańcuchem działalności przedsiębiorstwa – działalności i środków swoich partnerów biznesowych, w celu oceny wdrożenia i monitorowania adekwatności i skuteczności identyfikowania, łagodzenia, usuwania negatywnych skutków i minimalizowania ich zasięgu oraz zapobiegania takim skutkom. Takie oceny opierają się, w stosownych przypadkach, na wskaźnikach jakościowych i ilościowych oraz są przeprowadzane bez zbędnej zwłoki po wystąpieniu istotnej zmiany, a co najmniej raz na 5 lat i każdorazowo, gdy istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że dane środki nie są już adekwatne lub skuteczne lub że pojawiły się nowe ryzyka wystąpienia takich negatywnych skutków lub takie ryzyka mogą się pojawić. W stosownych przypadkach politykę należytej staranności, zidentyfikowane niekorzystne skutki oraz związane z nimi odpowiednie środki aktualizuje się zgodnie z wynikami takich ocen i z należyтым uwzględnieniem odpowiednich informacji od interesariuszy.”;

12) art. 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 31 marca 2029 r. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 34 akty delegowane uzupełniające niniejszą dyrektywę przez przedstawienie treści i kryteriów sprawozdawczości, o której mowa w ust. 1, określając w szczególności wystarczająco szczegółowe informacje dotyczące opisu należytej staranności, zidentyfikowanych rzeczywistych i potencjalnych negatywnych skutków i odpowiednich środków podejmowanych w odniesieniu do tych skutków. Przygotowując te akty delegowane, Komisja należyście uwzględni standardy sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju przyjęte na podstawie art. 29b i 40b dyrektywy 2013/34/UE i odpowiednio dostosowuje do nich te akty.

Przyjmując akty delegowane, o których mowa w akapicie pierwszym, Komisja zapewnia, aby nie powielano wymogów sprawozdawczości dla przedsiębiorstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) i które podlegają wymogom sprawozdawczości na mocy art. 4 rozporządzenia (UE) 2019/2088, a jednocześnie, by w pełni zachowano minimalne obowiązki określone w niniejszej dyrektywie.”;

13) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Od dnia 1 stycznia 2031 r. państwa członkowskie zapewniają, że podając do wiadomości publicznej sprawozdanie roczne, o którym mowa w art. 16 ust. 1 niniejszej dyrektywy, przedsiębiorstwa będą przedkładać jednocześnie to sprawozdanie organowi zbierającemu dane, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w celu udostępnienia tych informacji w europejskim pojedynczym punkcie dostępu (ESAP) ustanowionym na podstawie rozporządzenia (UE) 2023/2859.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do dnia 31 grudnia 2030 r. w celu udostępniania w ESAP informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie wyznaczają co najmniej jeden organ zbierający dane zdefiniowany w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2023/2859 i powiadają o tym Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.”;

14) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Wzorcowe klauzule umowne

Celem wsparcia przedsiębiorstw w spełnieniu wymogów art. 10 ust. 2 lit. b) i art. 11 ust. 3 lit. c) Komisja – w porozumieniu z państwami członkowskimi i interesariuszami – przyjmuje wytyczne dotyczące dobrowolnych wzorcowych klauzul umownych do dnia 26 lipca 2027 r.”;

15) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 uchyla się lit. b);

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wytyczne, o których mowa w ust. 2 lit. a), d) i e) przyjmuje się do dnia 26 lipca 2027 r.. Wytyczne, o których mowa w ust. 2 lit. f) i g) przyjmuje się do dnia 26 lipca 2028 r.”;

(16) uchyla się art. 22;

17) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde państwo członkowskie wyznacza co najmniej jeden organ nadzorczy do celów nadzorowania przestrzegania obowiązków określonych w przepisach prawa krajowego przyjętych na podstawie art. 7–16.”;

b) ust. 7 otrzymują brzmienie:

„7. Do dnia 26 lipca 2028 r. państwa członkowskie przekazują Komisji nazwy i dane kontaktowe organów nadzorczych wyznaczonych zgodnie z niniejszym artykułem, a także, jeżeli wyznaczono kilka organów nadzorczych, odnośne zakresy kompetencji. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich zmianach tych danych.”;

18) art. 25 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, że organy nadzorcze mają odpowiednie uprawnienia i zasoby do wykonywania zadań powierzonych im na mocy niniejszej dyrektywy, w tym prawo do żądania od przedsiębiorstw informacji i do prowadzenia postępowań wyjaśniających związanych z wypełnianiem obowiązków określonych w art. 7–16.”;

19) art. 27 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, wydaje wytyczne, aby pomóc organom nadzorczym w ustaleniu poziomu kar zgodnie z niniejszym artykułem. Państwa członkowskie zapewniają, aby maksymalny limit kar pieniężnych był ustalony na poziomie 3 % osiągniętych przez przedsiębiorstwo przychodów netto ze sprzedaży w skali światowej w roku obrotowym poprzedzającym rok, w którym podjęto decyzję o nałożeniu kary lub, w przypadku jednostek dominujących najwyższego szczebla, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 2 ust. 2 lit. b) i c), 3 % skonsolidowanych przychodów netto ze sprzedaży w skali światowej, obliczonych na poziomie jednostki dominującej najwyższego szczebla w roku obrotowym poprzedzającym rok, w którym podjęto decyzję o nałożeniu kary.”;

20) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy przedsiębiorstwo jest pociągnięte do odpowiedzialności zgodnie z prawem krajowym za szkodę wyrządzoną osobie fizycznej lub prawnej w wyniku nieprzestrzegania wymogów w zakresie należytej staranności określonych w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie zapewniają, aby osoby te miały prawo do pełnej rekompensaty. Pełna rekompensata nie może prowadzić do nadmiernej rekompensaty, ani w drodze odszkodowań o charakterze kary, ani zwielokrotnionego odszkodowania ani innego rodzaju odszkodowania.”;

c) w ust. 3 uchyla się lit. d);

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przedsiębiorstwa, które uczestniczyły w inicjatywach branżowych lub wielostronnych lub korzystały z weryfikacji przez niezależną stronę trzecią lub klauzul umownych, aby wesprzeć realizację obowiązków w zakresie należytej staranności, mogą mimo to zostać pociągnięte do odpowiedzialności zgodnie z prawem krajowym.”;

e) ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Odpowiedzialność cywilna przedsiębiorstwa za szkody, o których mowa w niniejszym artykule, pozostaje bez uszczerbku dla odpowiedzialności cywilnej jego jednostek zależnych lub bezpośrednich i pośrednich partnerów biznesowych w łańcuchu działalności przedsiębiorstwa.”;

f) uchyla się ust. 7;

21) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1;

(b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 26 lipca 2031 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy oraz z jej skuteczności i efektywności w osiągnięciu jej celów, w szczególności w zakresie zaradzania negatywnym skutkom. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy. W pierwszym sprawozdaniu ocenia się m.in. następujące kwestie:”;

(ii) lit. b) tiret trzecie otrzymuje brzmienie:

„– czy należy zmienić progi dotyczące odpowiednich przychodów ze sprzedaży, oraz, w odniesieniu do przedsiębiorstw które utworzono zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego, progi dotyczące liczby pracowników określone w art. 2, oraz czy konieczne jest wprowadzenie podejścia sektorowego w sektorach wysokiego ryzyka; a w szczególności, czy zakresem stosowania niniejszej dyrektywy należy objąć przedsiębiorstwa osiągające odpowiednie przychody ze sprzedaży powyżej 450 000 000 EUR oraz, przedsiębiorstwa, które utworzono zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego – i które zatrudniały średnio ponad 1 000 pracowników w roku obrotowym, a ponadto przedsiębiorstwa działające w sektorach wysokiego ryzyka;”;

(iii) uchyla się lit. e).

(iv) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) skuteczność mechanizmów egzekwowania niniejszej dyrektywy wprowadzonych na szczeblu krajowym, w tym ich skutków ochronnych dla posiadaczy praw.”;

22) art. 37 ust. 1 brzmi:

„1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 26 lipca 2028 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 26 lipca 2029 r., z wyjątkiem przepisów niezbędnych do wykonania art. 16, które państwa członkowskie stosują w odniesieniu do lat obrotowych rozpoczynających się w dniu 1 stycznia 2030 r. lub po tym dniu.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.”.

Artykuł 5

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1, 2 i 3 do dnia 19 marca 2027 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 4 do dnia 26 lipca 2028 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy te przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 7

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lutego 2026 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodniczący

C. KOMBOS